

**CONSILIUL
UNIUNII EUROPENE**

**Bruxelles, 17 decembrie 2010 (26.01)
(OR. en)**

**17195/1/10
REV 1**

**COPEN 275
EJN 72
EUROJUST 139**

NOTĂ

Sursă:	Secretariatul General al Consiliului
Destinatar:	Delegațiile
Nr. doc. ant.:	8216/2/08 REV 2 COPEN 70 EJN 26 EUROJUST 31
Subiect:	Versiunea revizuită a manualului european privind modalitățile de emitere a unui mandat european de arestare

---

În cadrul reuniunii sale din 3-4 iunie 2010, Consiliul a adoptat concluzii privind acțiuni ulterioare recomandărilor din raportul final privind a patra rundă a evaluărilor reciproce cu privire la mandatul european de arestare.

La punctul 2 din concluziile Consiliului, în ceea ce privește recomandarea 9 din raportul final al celei de a patra runde de evaluare reciprocă și cu scopul de a se ajunge la o soluție coerentă la nivelul UE în privința cerinței de proporționalitate pentru emiterea oricărui MEA, s-a convenit că la punctul 3 din manualul european privind modalitățile de emitere a unui mandat european de arestare¹ (Criteriile care se aplică în momentul emiterii unui MEA - principiul proporționalității), ar trebui introduse modificări în cadrul paragrafului al doilea, iar ultimul paragraf ar trebui eliminat.

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor textul manualului european privind modalitățile de emitere a unui mandat european de arestare, revizuit în conformitate cu respectivele concluzii ale Consiliului.

---

¹ 8216/2/08 REV 2 COPEN 70 EJN 26 EUROJUST 31

Ca urmare a concluziilor reuniunii din 9 decembrie 2010 a Grupului de lucru privind cooperarea în materie penală, Lista punctelor de contact și detaliile de contact ale experților în MEA, incluse inițial în anexa VIII, au fost eliminate din Manualul MEA și figurează în prezent în documentul 17832/10 COPEN 289 RJE 78 EUROJUST 150. Acest nou document va fi revizuit periodic, pentru a se asigura faptul că lista este la zi.

ANEXĂ

MANUAL EUROPEAN PRIVIND MODALITĂȚILE DE EMITERE A UNUI MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE¹

---

¹ Comentariile conținute în cele ce urmează nu sunt obligatorii și nu aduc atingere legislației naționale de punere în aplicare a deciziei-cadru. Comentariile reprezintă doar niște recomandări. Cu toate acestea, se reamintește autorităților judiciare obligația pe care o au de a interpreta dreptul național în conformitate cu decizia-cadru (a se vedea cauza Pupino de la Curtea Europeană de Justiție C-105/03).

INTRODUCERE

- Scopul acestei publicații este de a asigura orientări pentru adoptarea bunelor practici în lumina experiențelor acumulate, furnizând în același timp judecătorilor și procurorilor competenți informații specifice în legătură cu modul ideal de completare a formularelor MEA. În acest scop, textul include exemple specifice despre cum se redactează un MEA.
- Mandatul european de arestare este primul instrument juridic bazat pe recunoașterea reciprocă a hotărârilor în materie penală. Aceasta presupune o schimbare radicală raportat la vechiul sistem de extrădare, care a fost înlocuit cu un sistem de predare în cadrul spațiului de libertate, securitate și justiție, cu impact, în special, asupra procedurilor, termenelor și motivelor de nepredare a unei persoane. MEA este, astfel, strâns legat de obiectivele tratatului exprimate la articolul 29 din Tratatul Uniunii Europene.
- MEA ar trebui să fie utilizat în mod eficient, efectiv și proporțional ca un instrument pentru prevenirea și sancționarea infracțiunilor, garantând, în același timp, drepturile fundamentale ale suspectilor și ale persoanelor condamnate. Instrumentul, care este bazat pe lipsirea de libertate a persoanelor, este destinat, în principiu, să avanseze urmărirea penală în cazul infracțiunilor mai serioase sau cu impact mai puternic care ar putea, în mod substanțial, justifica utilizare acestuia, sau în scopul executării condamnărilor. Acesta este destinat utilizării numai dacă un mandat de arestare sau altă decizie judiciară executorie cu același efect a fost emisă la nivel național.
-

„Mandatul european de arestare a fost proiectat să aibă un efect uniform în întreaga Uniune Europeană. Efectul pe care îl urmărește este cel al unei predări rapide, fără întârzieri. Trebuie să se rețină, de asemenea, că, pentru motive evidente de ordin practic, un mare număr de mandate europene de arestare nu au în vedere numai un stat membru: a se vedea Raportul Comisiei pentru Uniunea Europeană al Camerei Lorzilor „Mandatul european de arestare - evoluții recente” (HL Paper 156) punctul 21. Formularul din anexa la decizia-cadru a fost elaborat având în vedere acest aspect. Persoana care emite un mandat european de arestare nu trebuie să îl adreseze unui anumit stat membru. Odată emis, acesta este disponibil pentru a fi utilizat în orice loc se poate afla persoana căutată la momentul executării acestuia.”¹

- Manualul a fost redactat pe durata președințiilor portugheză și slovenă, cu sprijinul unui număr de specialiști ce utilizează MEA în întreaga Europă și, de asemenea, cu sprijinul Rețelei Judiciare Europene, al Eurojust, al Secretariatului General al Consiliului și al Comisiei Europene. Acesta a fost aprobat de Comitetul articolului 36 în cadrul reuniunii sale din 14 și 15 mai 2008. Acest comitet a fost cel care a discutat dispozițiile deciziei-cadru privind MEA pe durata președinției belgiene în 2001.
- Acest manual poate fi actualizat în viitor, dacă va fi necesar, în lumina experienței practice, a modificărilor deciziei-cadru sau a evoluțiilor hotărârilor judecătorești.
- Toate propunerile referitoare la textul manualului ar trebui trimise Consiliului UE, Secretariatul General, Unitatea pentru cooperare judiciară în materie penală, Rue de la Loi 175, B-1040 Bruxelles (e-mail: eaw@consilium.europa.eu) sau Comisiei Europene, DG JLS, Unitatea pentru cooperare judiciară în materie penală, Comisia Europeană, B-1049 Bruxelles.

_____

---

¹ Avizul Lordului Hope of Craighead în cauza Dabas c. The High Court of Justice, Madrid [Camera Lorzilor, 2007 UK HL 6].

CUPRINS

1.	Decizia-cadru privind mandatul european de arestare.....	9
1.1.	Definiția și principalele aspecte ale MEA	10
1.2.	Formularul MEA	11
2.	Punerea în aplicare a mandatului european de arestare în statele membre ale UE	12
2.1.	Declarațiile statelor membre referitoare la regimul special privind data la care au fost comise faptele.....	12
2.2.	Predarea resortisanților	13
3.	Criteriile care se aplică în momentul emiterii unui MEA — principiul proporționalității.	14
4.	Traducerea unui MEA	15
4.1.	Limbile acceptate de statele membre ale UE în momentul primirii unui MEA	16
5.	Termenul în care autoritatea de executare trebuie să primească MEA după privarea de libertate a persoanei.....	16
6.	Cum se completează un formular de MEA.....	16
7.	Cum se transmite un MEA.....	18
7.1.	În cazurile în care persoana care trebuie arestată a fost localizată.....	18
7.2.	În cazurile în care locul în care se află persoana căutată nu este cunoscut.....	19

7.3.	Sistemul de Informații Schengen - SIS.....	19
7.4.	Mandatul european de arestare în SISone4all.....	19
7.5.	Transmiterea prin Interpol	21
8.	Rolul Eurojust	21
9.	Rețeaua Judiciară Europeană	22
10.	„Fiches Françaises” - orientările din fiecare stat membru.....	22
11.	Acordul între Norvegia și Islanda și Uniunea Europeană.....	23
12.	Hotărârile relevante ale Curții de Justiție.....	23
13.	Hotărâri ale unor Curți Supreme (în rezumat)	23
14.	Legături către mai multe informații despre MEA	23
15.	Exemple despre cum se completează un formular de MEA	24

ANEXE

Anexa I	Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre.....	25
Anexa II	Formularul mandatului european de arestare	49
Anexa III	Orientări privind modalitățile de completare a formularului MEA.....	55
Anexa IV	Limbile acceptate de statele membre în momentul primirii unui MEA	76
Anexa V	Termenele urmărite pentru primirea MEA după arestarea persoanei.....	78
Anexa VI	Hotărârea Curții de Justiție (C 105/03) în cauza Pupino	80
	Hotărârea Curții de Justiție (C 303/05) în cauza Advokaten voor de Wereld ..	99
Anexa VII	Hotărâri ale unor Curți Supreme (în rezumat).....	119
Anexa VIII	Formular standard privind decizia MEA	127

1. Decizia-cadru privind mandatul european de arestare

La 13 iunie 2002, Consiliul a adoptat decizia-cadru privind mandatul european de arestare¹.

În conformitate cu articolul 34 alineatul (1), statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor deciziei-cadru până la 31 decembrie 2003. Începând cu 1 ianuarie 2004, acest nou sistem a înlocuit, cu puține excepții, acordurile de extrădare cu un nou regim de predare. În ce privește predarea între statele membre, au fost înlocuite dispozițiile corespunzătoare ale următoarelor convenții:

- Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957, Protocolul adițional al acesteia din 15 octombrie 1975, al doilea Protocol adițional al acesteia din 17 martie 1978 și Convenția europeană pentru reprimarea terorismului din 27 ianuarie 1977, în partea referitoare la extrădare;
- Acordul între cele douăsprezece state membre ale Comunităților Europene privind simplificarea și modernizarea modalităților de transmitere a cererilor de extrădare, din 26 mai 1989;
- Convenția privind procedura simplificată de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene, din 10 martie 1995;
- Convenția privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, din 27.09.96;
- titlul III, capitolul 4, din Convenția de punere în aplicare din 19 iunie 1990 a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune.

Mandatul european de arestare reprezintă o decizie judiciară executorie în Uniunea Europeană, emisă de un stat membru și executată în alt stat membru, pe baza principiului recunoașterii reciproce.

---

¹ JO L 190, 18.7.2002, p.1.

1.1. Definiția și principalele aspecte ale MEA

Mandatul european de arestare a înlocuit sistemul tradițional de extrădare cu un mecanism mai simplu și mai rapid de predare a persoanelor căutate în vederea efectuării urmăririi penale sau a executării unei pedepse sau măsuri de siguranță privative de libertate. Un mandat poate fi emis pentru motive care țin de urmărirea penală în legătură cu fapte care se pedepsesc în conformitate cu legea națională cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate pentru o *perioadă maximă de cel puțin 12 luni*¹ (pe parcursul anchetei, al audierilor și al etapelor procesului, până când condamnarea devine definitivă) sau poate fi emis pentru executarea unei condamnări sau a unei măsuri de siguranță de *cel puțin 4 luni*. Aceste criterii nu sunt cumulative.

Autoritățile centrale, care au jucat un rol semnificativ în procesul de extrădare, sunt excluse acum, ca regulă generală, din procesul MEA, deși acestea încă pot activa ca unități de sprijin, transmitere și informare în general. Pentru a face ca cererile să fie mai simple și mai ușor de îndeplinit, acestea sunt emise în prezent în mod uniform, prin *completarea unui formular de MEA*.

Decizia-cadru reflectă o filozofie de integrare într-un spațiu judiciar comun și implică un nou model de cooperare bazat pe încredere reciprocă între statele membre. Predarea resortisanților este, în prezent, un principiu și o regulă generală, cu puține excepții. Aceste excepții au legătură cu termenele și cu solicitările referitoare la executare². Practica a arătat că aproape o cincime dintre toate predările în Uniune privesc un resortisant propriu al unei țări, deși condițiile de returnare sau de executare a condamnării sunt deseori menționate, în conformitate cu decizia-cadru, în momentul efectuării predării.

---

¹ Ar trebui să se ia notă de faptul că „*perioada maximă de cel puțin 12 luni*”, astfel cum este menționată la articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru, ar trebui interpretată în conformitate cu vechiul regim al extrădării (adică Convenția europeană privind extrădarea din 1957, Convenția UE privind extrădarea din 1995). Astfel, în legislația de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (1) din decizia-cadru, ar trebui să se indice faptul că un MEA poate fi emis în cazurile în care pedeapsa cu care poate fi sancționată infracțiunea este de cel puțin 12 luni.

² A se vedea capitolul 2.2 referitor la predarea propriului resortisant al unei țări.

Motivele de refuz al cooperării au fost reduse. Decizia-cadru a suprimat verificarea dublei incriminări ca motiv de neexecutare și de nepredare cu privire la o listă de 32 de categorii de infracțiuni, astfel cum sunt definite de statul emitent, în cazul în care acestea sunt pedepsite în statul emitent printr-o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate pentru o perioadă maximă de cel puțin 3 ani. Dacă infracțiunea în cauză se pedepsește cu o pedeapsă mai mică de 3 ani, sau nu este inclusă pe listă, se aplică principiul dublei incriminări.

În consecință, în cazul în care infracțiunile anchetate sau judecate corespund, în cazul respectiv, descrierii tipice pe care o au în legea statului emitent, atunci autoritatea judiciară de executare nu poate controla dubla incriminare a infracțiunii.

1.2. Formularul MEA

MEA reprezintă o decizie judiciară emisă în forma prevăzută de decizia-cadru. Formularul MEA este anexat la Decizia-cadru privind MEA. Formularul trebuie să fie utilizat, cu toate că acest lucru nu este întotdeauna clar în legislația unor state membre. Intenția Consiliului era să pună în aplicare un instrument de lucru care să poată fi completat cu ușurință de către autoritățile judiciare emitente și recunoscut de către autoritățile judiciare de executare. Unul din scopurile formularului este evitarea traducerii îndelungate și costisitoare și facilitarea accesibilității informației. Numai acest formular trebuie utilizat; acesta nu poate fi modificat. Atât timp cât acest formular va constitui, în principiu, singurul temei al arestării și al predării ulterioare a persoanei căutate, ar trebui să fie completat cu deosebită atenție pentru a se evita cererile inutile de informații suplimentare. Formularul poate fi completat și imprimat pe site-ul Internet al Rețelei Judiciare Europene (RJE) <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx>.

2. Punerea în aplicare a mandatului european de arestare în statele membre ale UE

2.1. Declarațiile statelor membre referitoare la regimul special privind data la care au fost comise faptele

În conformitate cu articolul 32 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA, orice stat membru poate face, la momentul adoptării deciziei-cadru, o declarație în care să indice că, în calitate de stat membru de executare, va aplica Decizia-cadru privind MEA numai în cazul faptelor comise după o anumită dată, care va fi precizată și care nu va depăși data de 7 august 2002. Dacă faptele au fost comise înaintea datelor indicate în continuare, este necesară o cerere de extrădare tradițională pentru ca persoana căutată să fie predată.

O astfel de declarație a fost făcută de următoarele state membre:

- Austria: fapte comise după 7 august 2002
- Republica Cehă: fapte comise de resortisanți cehi după 1 noiembrie 2004¹.
- Franța: fapte comise după 1 noiembrie 1993
- Italia: fapte comise după 7 august 2002. În conformitate cu legislația italiană, Italia nu poate executa MEA emise înainte de 14 mai 2005.
- Luxemburg: fapte comise după 7 august 2002 (o propunere legislativă va fi prezentată Parlamentului)

Doar Austria, Franța și Italia au notificat Consiliul în sensul deciziei-cadru. În ce privește Italia, legislația diferă de conținutul declarației.

Astfel, dacă faptele au fost comise înainte de datele indicate anterior, procedura pentru obținerea predării persoanei căutate va fi îndeplinită prin înaintarea unei cereri de extrădare tradiționale, și nu a unui formular de MEA.

---

¹ 10750/06 COPEN 69 EJN 17 EUROJUST 31.

2.2. Predarea resortisanților

Mandatul european de arestare pune capăt neexecutării predării din vechiul sistem de extrădare pe motivul cetățeniei persoanei căutate. Generalizarea predării resortisanților este unul dintre cele mai importante rezultate ale deciziei-cadru. Cu toate acestea, aceasta s-a realizat pe seama unor dificultăți de ordin constituțional în anumite state membre.

În *Germania*, legea de transpunere a fost anulată printr-o hotărâre a Curții Constituționale Federale din 18 iulie 2005; hotărârea a împiedicat predarea cetățenilor germani, dar nu și extrădarea resortisanților străini, până la intrarea în vigoare la 2 august 2006 a noii legi din 20 iulie 2006.

În *Polonia*, printr-o hotărâre din 27 aprilie 2005, Tribunalul Constituțional a amânat efectele anulării parțiale a legii de transpunere până la 5 noiembrie 2006. Amendamentele au fost făcute la timp și, începând cu 7 noiembrie 2006, Polonia și-a predat resortisanții cu condiția ca infracțiunea pentru care se solicită predarea să fi fost comisă în afara Poloniei și să fie considerată infracțiune în legislația poloneză.

În *Cipru*, printr-o hotărâre din 7 noiembrie 2005, Curtea Supremă a Ciprului a declarat legea de transpunere a MEA ca fiind contrară Constituției cipriote. O modificare a intrat în vigoare la 28 iulie 2006; cu toate acestea, noul articol 11 astfel modificat introduce o limită temporală pentru predarea resortisanților, deoarece aceasta nu este posibilă decât pentru acte comise după data aderării Ciprului la Uniune, și anume după 1 mai 2004.

În conformitate cu articolul 133 din decizia-cadru, atât timp cât Austria nu și-a modificat legislația internă și cel mai târziu până la 31 decembrie 2008, Austria poate refuza executarea unui mandat în cazul resortisanților austrieci, în cazul în care faptele respective nu sunt pedepsite în conformitate cu legea austriacă.

Republica Cehă va continua să trateze solicitările referitoare la fapte comise de resortisanți cehi după 1 noiembrie 2004 în conformitate cu sistemul de extrădare aplicabil înainte de data aderării Republicii Cehe la Uniunea Europeană, adică în conformitate cu Convenția europeană privind extrădarea din 12 decembrie 1957, cele două protocoale de modificare ale sale din 15 octombrie 1975 și 17 martie 1978, Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen și acordurile bilaterale aplicabile. În conformitate cu dispozițiile articolului 403 alineatul (2) din Codul de procedură penală (Legea nr. 141/1961 Coll., cu modificările respective), Republica Cehă poate preda proprii resortisanți unui alt stat membru al UE numai în condiții de reciprocitate.

3. Criteriile care se aplică în momentul emiterii unui MEA – principiul proporționalității

Este limpede că Decizia-cadru privind MEA nu include nicio obligație pentru un stat membru emitent să efectueze un control de proporționalitate și că legislația statelor membre joacă un rol-cheie în acest sens. Fără a aduce atingere acestui aspect, luând în considerare consecințele grave ale executării unui MEA în ce privește restricțiile asupra libertății fizice și a libertății de mișcare a persoanei căutate, autoritățile competente ar trebui, înainte de a decide emiterea unui mandat, să examineze proporționalitatea prin evaluarea unei serii de factori importanți. Aceștia vor cuprinde, în special, o evaluare a gravității infracțiunii, a posibilității ca suspectul să fie deținut și a pedepsei care este probabil să fie aplicată în cazul în care persoana avută în vedere este găsită vinovată de săvârșirea infracțiunii în cauză. Alți factori includ de asemenea garantarea protecției eficiente a publicului și luarea în considerare a intereselor victimei infracțiunii.

Ar trebui ca MEA să nu fie utilizat în cazul în care măsura coercitivă care pare proporțională, adecvată și aplicabilă cazului respectiv nu este arestarea preventivă. Mandatul nu ar trebui emis, de exemplu, în cazul în care, deși arestarea preventivă este posibilă, ar putea fi aleasă o altă măsură coercitivă neprivativă de libertate – cum ar fi furnizarea unei declarații privind identitatea și locul de reședință – sau una care ar implica eliberarea imediată a persoanei după prima înfățișare judiciară. Mai mult, practicienii din domeniul MEA ar putea lua în considerare și solicita consultanță cu privire la utilizarea alternativă a unui MEA. Având în vedere eficiența de ansamblu a procedurilor penale, aceste alternative ar putea include:

- Utilizarea unor instrumente mai puțin coercitive din domeniul asistenței juridice reciproce, în cazul în care acest lucru este posibil.
- Utilizarea videoconferinței pentru suspecți.

- Recurgerea la o citație
- Utilizarea Sistemului de Informații Schengen în vederea stabilirii locului de reședință al unui suspect
- Utilizarea Deciziei-cadru privind recunoașterea reciprocă a sancțiunilor financiare

O astfel de evaluare ar trebui efectuată de autoritatea emitentă.

Interpretarea respectă dispozițiile Deciziei-cadru privind MEA și filozofia generală care stă la baza punerii sale în aplicare, în vederea transformării MEA într-un instrument eficient de combatere, în special, a infracțiunilor grave și a criminalității organizate. Procurorii ar putea, de asemenea, să facă trimitere la *cauza Advocaten voor de Wereld din anexa VII și la articolul 49 din Carta Drepturilor Fundamentale a UE*.

Examinarea ar trebui să continue în cadrul organismelor adecvate pentru a oferi practicienilor instrumentele juridice eficiente, astfel încât, atunci când este cazul, depunerea de mărturie de către suspecți să poată fi obținută prin intermediul asistenței juridice reciproce sau al instrumentelor bazate pe principiul recunoașterii reciproce care nu ar implica predarea persoanei.

Cu toate acestea, având în vedere diferențele dintre sistemele juridice ale statelor membre, în cazul în care adoptarea unor măsuri care nu sunt de natură legislativă nu se va dovedi satisfăcătoare, Consiliul a convenit să reexamineze această chestiune în viitor în temeiul unui raport care să fie elaborat de Comisie, pe baza unor informații de fapt și din proprie inițiativă sau la solicitarea Consiliului. Cu această ocazie, Consiliul va decide cu privire la măsurile necesare care trebuie adoptate pentru a favoriza o soluție coerentă la nivelul UE.

(...)

4. Traducerea unui MEA

MEA ar trebui să fie trimis, împreună cu o traducere în limba statului de executare sau în altă limbă oficială a instituțiilor Uniunii Europene acceptată de statul respectiv, prin intermediul unei declarații depuse la Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene (a se vedea anexa IV).

Dat fiind termenul scurt de executare a unui mandat european de arestare, dacă este cunoscut locul unde se află persoana căutată, este de dorit ca traducerea mandatului de arestare respectiv să fie realizată din timp în limba țării în care se presupune că se găsește. În cazul în care un MEA este transmis direct autorității judiciare de executare sau autorității centrale, trebuie să fie însoțit de o traducere.

În alte cazuri, Mandatul ar trebui să fie tradus de urgență în una din limbile acceptate de statul membru de executare în care persoana a fost arestată, în interiorul termenului stabilit de statul membru în momentul primirii unui MEA.

Majoritatea statelor membre care utilizează Sistemul de Informații Schengen au practici speciale. Începând cu 1 septembrie 2007, sistemul SISone4all este operațional, în principiu, în majoritatea statelor membre, cu excepția Bulgariei, Ciprului, României, Irlandei și Regatului Unit. Aceasta înseamnă că ceea ce este cunoscut drept „formularele SIRENE A și M” vor conține, în principiu, aceleași informații ca un MEA și vor fi făcute traduceri provizorii în engleză. Sistemul este operațional din septembrie 2007.

Când Sistemul de Informații Schengen de a doua generație (SIS II) va deveni operațional, ceea ce este prevăzut pentru 2009, MEA original va fi scanat în sistem și va fi disponibil imediat. Aceasta nu afectează obligația menționată la articolul 8 alineatul (2) din decizia-cadru.

4.1. Limbile acceptate de statele membre ale UE în momentul primirii unui MEA

A se vedea anexa IV.

5. Termenul în care autoritatea de executare trebuie să primească MEA după privarea de libertate a persoanei

În momentul în care o persoană este arestată, autoritatea de executare trebuie să primească, într-un termen stabilit, mandatul european de arestare însoțit de o traducere în una din limbile acceptate de acel stat, pentru a efectua procedura de predare și/sau a reține persoana arestată. Termenele și limbile acceptate de statele membre variază în funcție de legislația națională. Nerespectarea termenelor sau a regimului lingvistic poate avea diferite consecințe, cum ar fi eliberarea persoanei arestate, în funcție de legislație și de practica instanțelor.

Pentru termenele aplicabile, a se vedea anexa V.

6. Cum se completează un formular de MEA

Orientările detaliate sunt prezentate în anexa III.

În momentul completării unui MEA, o atenție deosebită ar trebui acordată descrierii circumstanțelor infracțiunii [casetă (e)], atât timp cât instanța ce execută mandatul european de arestare nu poate verifica dubla incriminare cu privire la infracțiunile de pe lista celor treizeci și două de categorii de infracțiuni, dacă infracțiunea se pedepsește cu o pedeapsă cu închisoarea cu un maximum de cel puțin trei ani.

Lista, care este preluată din articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru, se bazează parțial pe categorii de infracțiuni armonizate prin actele normative adoptate sau în proces de adoptare, în temeiul dreptului UE. Majoritatea acestor categorii corespunde infracțiunilor care sunt ușor identificabile în legislația internă a statului membru al UE și, astfel, nu necesită vreo explicație anume. Cu toate acestea, ar trebui subliniat faptul că definiția dată infracțiunii de către statul membru emitent este cea care se aplică. Această listă ar trebui să nu fie interpretată ca referindu-se la infracțiuni anume, ci la categorii de infracțiuni de tipul celor menționate în listă.

În cazurile de eliminare a dublei incriminări, se aplică definiția infracțiunii din Codul penal (general sau special) al statului membru emitent. În intenția originală a autorilor deciziei-cadru, nu ar fi trebuit să fie necesară încorporarea textului codului în MEA (sau anexarea acestuia, cum practică unele autorități judiciare), evitându-se astfel traducerea inutilă a textelor juridice. Circumstanțele specifice cazului trebuie descrise întotdeauna în mod complet și exhaustiv, astfel încât să se poată evalua dacă se aplică „principiul specialității”, *ne bis in idem* și prescripția. Este întotdeauna necesar să se precizeze momentul, locul și gradul de participare la infracțiune/infracțiuni a persoanei căutate. Dacă infracțiunea nu apare pe listă, descrierea infracțiunii trebuie să fie în așa fel făcută încât autoritatea judiciară de executare să poată evalua dubla incriminare.

Predarea pentru infracțiuni accesorii înseamnă predarea pentru una sau mai multe infracțiuni care se sancționează cu o pedeapsă inferioară pragului stabilit la articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru. Decizia-cadru în sine nu prevede în mod explicit cum trebuie tratată chestiunea predării accesorii. Unele state membre o permit, iar altele nu. Înainte de a emite un MEA, ar trebui să se constate că această situație ar putea invalida MEA, în special în cazurile de condamnare în care obiectivul MEA este o pedeapsă cumulativă cu închisoarea iar anumite părți ale infracțiunilor nu se încadrează în pragul stabilit.

Formularul poate fi imprimat și completat dar nimic nu se poate șterge și nicio modificare nu poate fi adusă tabelor sale. Dacă un aspect anume nu se aplică, se indică întotdeauna „Nu se aplică” dar nu se șterge caseta. Formularul MEA poate fi imprimat și completat după ce este descărcat de pe următorul site Internet:

<http://www.ejn-crimjust.europa.eu/forms.aspx> => Form

Acest formular a fost modificat recent (noiembrie 2007), astfel încât casetele se extind în cazul în care o mare cantitate de informații trebuie introdusă.

Este recomandabil să se descarce acest formular și să fie salvat într-un fișier pe calculatorul personal sau pe CD, în cazul în care site-ul nu poate fi accesat atunci când este necesar.

Formularul MEA nu necesită niciun document suplimentar dacă este completat în mod corespunzător. Cu toate acestea, acolo unde este cazul, datele de identificare corespunzătoare ar trebui să fie transmise prin Interpol sau SIRENE, astfel cum se indică în formular în finalul casetei (a).

Este important să se indice existența fotografiilor și a amprentelor persoanei căutate, în cazul în care acestea sunt disponibile. Mai mult, ar trebui să fie întotdeauna transmise detaliile de contact și numărul de telefon mobil al biroului de serviciu și al persoanei responsabile, astfel încât acestea să poată fi informate imediat atunci când este găsită persoana căutată.

În anexele III și IV, sunt menționate orientările detaliate în legătură cu modalitățile de utilizare a anumitor casete. Aceste orientări nu sunt obligatorii pentru autoritățile judiciare ale statelor membre dar au o anumită importanță deoarece au fost redactate de experți și alte persoane implicate în redactarea Deciziei-cadru privind MEA.

7. Cum se transmite un MEA

7.1. În cazul în care persoana care trebuie arestată a fost localizată

În cazul în care persoana care trebuie arestată a fost localizată, un MEA ar trebui să fie transmis, spre executare, direct autorității competente a statului în care a fost localizată persoana. Toate informațiile referitoare la autoritățile emitente și de executare ale statelor membre pot fi găsite cu ușurință pe site-ul Internet al RJE: <http://www.ejn-crimjust.europa.eu> => search EAW Atlas => select the country.

În același timp, pentru a se asigura că persoana în cauză rămâne în același loc, de obicei, autoritatea emitentă trimite, de asemenea, MEA direct biroului național SIRENE corespunzător pentru transmiterea către statele membre al UE care fac parte din Sistemul de Informații Schengen. Aceasta va permite autorităților polițienești din statele membre să identifice persoana care trebuie arestată. MEA este trimis către biroul național Interpol pentru a fi transmis acelor state membre ale UE care nu fac parte, pentru moment, din SIS: Bulgaria, Cipru, Irlanda, România și Regatul Unit. Cu toate acestea, trebuie să se ia notă de faptul că, în anumite state membre, o alertă Interpol nu constituie un motiv de arestare. În acest caz, este important să se indice în mod clar existența unui MEA, lucru care poate fi necesar pentru a permite lipsirea de libertate.

7.2. În cazurile în care locul în care se află persoana căutată nu este cunoscut

În cazurile în care locul în care se află persoana căutată nu este cunoscut, MEA ar trebui trimis biroului național SIRENE corespunzător pentru a fi transmis acelor state membre care fac parte din SIS. Canalele Interpol sunt utilizate pentru a transmite acelor state membre ale UE care nu fac parte, pentru moment, din SIS: Bulgaria, Cipru, Irlanda, România și Regatul Unit.

7.3. Sistemul de Informații Schengen - SIS

Articolul 9 alineatul (1) din decizia-cadru permite transmiterea directă a mandatului european de arestare către autoritatea de executare în cazul în care se cunoaște locul unde se află persoana căutată. Articolul 9 alineatul (2) prevede că autoritatea judiciară emitentă poate decide, în toate cazurile, să semnaleze persoana căutată în Sistemul de Informații Schengen (SIS).

O semnalare în Sistemul de Informații Schengen va avea valoarea unui MEA însoțit de informațiile prevăzute la articolul 8 alineatul (1). Pentru o perioadă tranzitorie, până în momentul în care SIS va avea capacitatea să transmită toate informațiile menționate la articolul 8, semnalarea va avea valoarea unui MEA, până la primirea originalului, în bună și convenită formă, de către autoritatea judiciară de executare.

7.4. Mandatul european de arestare în SISone4all

La Consiliul JAI din 4 și 5 decembrie 2006, Consiliul a decis¹ să continue în sensul propunerii portugheze pentru proiectul SISone4ALL, cu scopul de a găsi o soluție temporară la întârzierile și celelalte probleme întâlnite pe parcursul derulării proiectului SIS II. Obiectivul a fost conectarea statelor membre care au aderat la UE în mai 2004 la actualul SIS1+. Accesul la SIS1+ ar conduce, apoi, la suprimarea controalelor la frontierele interne. Toate statele membre vizate, cu excepția Ciprului, au decis să adere la proiect (în total, 9 țări)

---

¹ Concluziile Consiliului privind SIS II, SIS 1+ și extinderea zonei Schengen, 16391/1/06.

Pregătirile tehnice și evaluările privind protecția datelor în statele membre avute în vedere au condus la un schimb de formulare A și M în vederea solicitărilor diferitelor state membre de adăugare a „stegulețelor” Schengen la alertele menționate la articolul 95. Această activitate a început la 21 mai 2007 și progresează în mod constant.

Pe latura juridică, Consiliul a luat două decizii:

- 2007/471/EC: Decizia Consiliului din 12 iunie 2007 privind aplicarea dispozițiilor acquis-ului Schengen referitoare la Sistemul de Informații Schengen în Republica Cehă, Republica Estonia, Republica Letonia, Republica Lituania, Republica Ungaria, Republica Malta, Republica Polonia, Republica Slovenia și Republica Slovacă¹
- 2007/472/EC: Decizia Consiliului din 25 iunie 2007 de modificare a Deciziei Comitetului executiv instituit prin Convenția Schengen din 1990, de modificare a Regulamentului financiar cu privire la costurile de instalare și funcționare a funcției de suport tehnic pentru Sistemul de Informații Schengen (C.SIS)²

Prima decizie

- permite ca datele SIS reale să fie transferate către statele membre în cauză începând cu 7 iulie 2007.

Prima dispoziție înseamnă că copiile naționale ale SIS din statele membre pot fi încărcate fără să fie efectiv utilizate. Principalul său obiectiv este de ordin tehnic.

- permite statelor membre în cauză, începând cu 1 septembrie 2007, să introducă date în SIS și să utilizeze date SIS, cu anumite condiții. Condițiile sunt legate de faptul că, atât timp cât controalele la frontieră nu sunt eliminate, nu trebuie puse în aplicare dispozițiile privind refuzul de intrare. A doua dispoziție acordă celor 9 state membre în cauză permisiunea de a utiliza efectiv SIS la fel ca și celelalte țări care sunt deja operaționale.

---

¹ JO L 179, 7.7.2007, p. 46.

² JO L 179, 7.7.2007, p. 50.

7.5. Transmiterea prin Interpol

Articolul 10 alineatul (3) din decizia-cadru creează un temei juridic pentru a solicita Interpolului să transmită un mandat european de arestare în cazurile în care transmiterea acestuia nu este posibilă prin intermediul Sistemului de Informații Schengen.

Utilizarea rețelei Interpol este văzută ca o modalitate posibilă de transmitere a mandatelor europene de arestare către acele state membre care nu participă încă la SIS (Bulgaria, Cipru, Irlanda, România și Regatul Unit).

8. Rolul Eurojust

În conformitate cu articolul 3 din Decizia Consiliului din februarie 2002 (2002/187/JAI)¹, unul din obiectivele Eurojust este ameliorarea cooperării dintre autoritățile competente ale statelor membre, în special prin facilitarea punerii în aplicare a asistenței judiciare internaționale și a executării cererilor de extrădare. Astfel, Eurojust poate acționa în sensul facilitării și coordonării cazurilor de MEA și de extrădare.

În conformitate cu articolul 16 din Decizia-cadru privind MEA, în cazul în care mai multe state membre au emis un mandat european de arestare împotriva aceleași persoane, alegerea mandatului european de arestare care trebuie să fie executat se face de către autoritatea judiciară de executare, ținând cont în mod corespunzător de toate circumstanțele și, în special, de gravitatea relativă și de locul comiterii infracțiunilor, de datele respective ale mandatelor europene de arestare, precum și de faptul că mandatul a fost emis pentru urmărirea penală sau pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate. Autoritatea de executare poate solicita avizul Eurojust pentru a lua o decizie în eventualitatea unor cereri multiple.

Articolul 17 din decizia-cadru prevede termenele și procedurile pentru decizia de executare a MEA. Atunci când, în circumstanțe excepționale, un stat membru nu poate respecta termenele stabilite în acest articol, acesta informează Eurojust, precizând motivele întârzierii.

---

¹ JO L 63, 6.3.2002, p. 1.

9. Rețeaua Judiciară Europeană

Rețeaua Judiciară Europeană (RJE) a elaborat un instrument TI (Atlasul judiciar european) care permite identificarea autorității judiciare de executare către care MEA ar trebui transmis direct(http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx). Instrumentul conține informații cu privire la

- detaliile de contact ale autorităților de executare;
- limba în care trebuie emis mandatul
- termenul imită pentru primirea mandatului original începând de la data la care persoana care trebuie predată a fost arestată, în cazul în care arestarea a urmat unei alerte în SIS;
- detaliile de contact ale autorităților emitente;
- detaliile de contact ale autorităților centrale și atribuțiile acestora (adică în ce privește transmiterea unui MEA; sprijinul acordat autorităților competente; cererile de tranzit; cazurile urgente).

Atlasul mandatului european de arestare este disponibil pe site-ul Internet al RJE <http://www.ejn-crimjust.europa.eu>. Atlasul MEA furnizează informațiile solicitate în momentul în care sunt introduse date cu privire la locul în care MEA trebuie transmis (țara, diviziunea teritorială, regiunea, sub-regiunea, localitatea, codul poștal). Punctele de contact ale RJE pot fi, de asemenea, contactate.

10. „Fiches Françaises” - orientările din fiecare stat membru

În prezent, informațiile generale despre MEA, cum ar fi declarațiile statelor membre privind domeniul de aplicare al decizie-cadru, informațiile cu privire la procedurile juridice și alte detalii practice cunoscute sub denumirea de „*Fiches Françaises*”, formulare de MEA în toate limbile oficiale și legislația națională pot fi găsite pe următoarele site-uri Internet:

RJE - site Internet - baza de date cu documente

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx> [nume de utilizator (*login*): rje; parolă (*password*): dgsi]
[Clic pe „Document by category” (Documente pe categorii) și alegeți „EAW notifications” (Notificări de MEA) și „EAW reports and documents” (Rapoarte și documente privind MEA)]

Site-ul Internet al Secretariatului General al Consiliului

- http://www.consilium.europa.eu/cms3_Applications/applications/PolJu/details.asp?lang=EN&cmsid=545&id=66

Informații generale pe site-ul Internet al Comisiei Europene

- http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/criminal/extradition/fsj_criminal_extradition_en.htm

11. Acordul între Norvegia și Islanda și Uniunea Europeană

La 28 iunie 2006, a fost semnat un acord de predare între Norvegia și Islanda și Uniunea Europeană. Acordul extinde, cu anumite modificări, mecanismul predării în Norvegia și Islanda. Acordul nu este încă în vigoare.

12. Hotărârile relevante ale Curții Europene de Justiție

În anexa VI se găsesc două hotărâri ale Curții Europene de Justiție care ar putea prezenta interes pentru autoritățile judiciare ale statelor membre, și anume cauzele Pupino (C-105/03) și Advocaten voor de Wereld (C-303/05).

13. Hotărâri ale unor Curți Supreme (în rezumat)

În anexa VII sunt rezumate o serie de decizii ale câtorva Curți Supreme din statele membre.

14. Legături către mai multe informații despre MEA

Mai multe informații referitoare la aplicarea Deciziei-cadru privind mandatul european de arestare, precum și jurisprudență, pot fi găsite pe următoarele site-uri Internet:

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/>

Site-ul Internet al Rețelei Judiciare Europene

- http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx

Atlasul MEA pe site-ul Internet al RJE

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/european-arrest-warrant.aspx>

Informații privind MEA disponibile pe site-ul Internet al RJE

15. Exemple despre cum se completează un formular de MEA

În anexa III este prezentat un exemplu în vederea asigurării unor instrucțiuni în legătură cu modalitățile de completare a formularului MEA. Exemplul este împărțit în două categorii referitoare la cazurile în care MEA este emis pentru scopul efectuării urmăririi penale/anchetei (etapa premergătoare procesului) și la cazurile de executare a unei condamnări și în care condamnarea a fost pronunțată în lipsă.

ANEXA I

Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre¹

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 31 literele (a) și (b) și articolul 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European,

întrucât:

- (1) În conformitate cu concluziile Consiliului European de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999, în special punctul (35), ar trebui să fie eliminată, între statele membre, procedura formală de extrădare pentru persoanele care încearcă să se sustragă justiției după ce au făcut obiectul unei condamnări definitive și să fie accelerate procedurile de extrădare privind persoanele bănuite că ar fi săvârșit o infracțiune.
- (2) Programul de măsuri pentru punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a deciziilor penale prevăzut la punctul (37) din concluziile Consiliului de la Tampere și adoptat de Consiliu la 30 noiembrie 2000 menționează aspectul executării reciproce a mandatelor de arestare.
- (3) Toate statele membre sau anumite state membre sunt părți la diferite convenții în domeniul extrădării, printre care Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957 și Convenția europeană pentru reprimarea terorismului din 27 ianuarie 1977. Țările nordice au legi de extrădare cu conținut identic.

---

¹ JO L 190, 18.7.2002, p.1.

- (4) De asemenea, următoarele trei convenții, privind, în totalitate sau parțial, extrădarea, au fost aprobate de statele membre și fac parte din acquis-ul Uniunii: Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune din 19 iunie 1990 (cu privire la statele membre care sunt părți la convenția menționată anterior), Convenția privind procedura simplificată de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene din 10 martie 1995 și Convenția privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene din 27 septembrie 1996.
- (5) Obiectivul stabilit pentru Uniune, și anume, de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, duce la eliminarea extrădării între statele membre și la înlocuirea acesteia cu un sistem de predare între autoritățile judiciare. Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de extrădare. Relațiile de cooperare clasice care au dominat până în prezent între statele membre ar trebui să fie înlocuite cu un sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive, într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.
- (6) Mandatul de arestare european prevăzut în prezenta decizie-cadru constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept „piatra de temelie” a cooperării judiciare.
- (7) Dat fiind faptul că obiectivul de a înlocui sistemul de extrădare multilateral întemeiat pe Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957 nu poate fi suficient realizat de statele membre acționând unilateral și prin urmare, datorită dimensiunii și efectelor sale, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, Consiliul poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut de acest ultim articol, prezenta decizie-cadru nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- (8) Deciziile privind executarea mandatului european de arestare trebuie să facă obiectul unor controale suficiente, ceea ce înseamnă că o autoritate judiciară din statul membru în care a fost arestată persoana căutată va trebui să ia decizia de predare a acesteia.
- (9) Rolul autorităților centrale în executarea unui mandat european de arestare trebuie să se limiteze la un sprijin practic și administrativ.

- (10) Mecanismul mandatului european de arestare se bazează pe un grad ridicat de încredere între statele membre. Punerea în aplicare a acestuia nu poate fi suspendată decât în caz de încălcare gravă și persistentă de către unul din statele membre a principiilor enunțate la articolul 6 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană, constatată de Consiliu, în aplicarea articolului 7 alineatul (1) din tratatul menționat anterior și cu consecințele prevăzute la alineatul (2) din același articol.
- (11) Mandatul european de arestare ar trebui să înlocuiască, în relațiile dintre statele membre, toate instrumentele anterioare privind extrădarea, inclusiv dispozițiile titlului III din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen cu privire la aceste aspecte.
- (12) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și reflectate în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, în special în capitolul VI. Nimic din prezenta decizie-cadru nu poate fi interpretat ca o interdicție de a refuza predarea unei persoane împotriva căreia a fost emis un mandat european de arestare, atunci când există motive să se creadă, pe baza unor elemente obiective, că respectivul mandat de arestare a fost emis cu scopul de a urmări sau de a pedepsi o persoană pe motive de sex, rasă, religie, origine etnică, cetățenie, limbă, opinii politice sau orientare sexuală, sau de a aduce atingere situației acestei persoane pentru oricare din aceste motive. Prezenta decizie-cadru nu împiedică un stat membru să aplice normele sale constituționale privind respectarea dreptului la un proces echitabil, libertatea de asociere, libertatea presei și libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă.
- (13) Nimeni nu ar trebui să fie îndepărtat, expulzat sau extrădat către un stat în care există un risc serios de a fi supus pedepsei cu moartea, torturii sau altor pedepse ori tratamente inumane sau degradante.
- (14) Având în vedere că toate statele membre au ratificat Convenția Consiliului Europei pentru protecția persoanelor privind prelucrarea automată a datelor personale din 28 ianuarie 1981, este necesar ca datele cu caracter personal prelucrate în cadrul punerii în aplicare a prezentei decizii-cadru să fie protejate, în conformitate cu principiile respectivei convenții,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE-CADRU:

Articolul 1 Definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia

- (1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.
- (2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.
- (3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Articolul 2 Domeniul de aplicare al mandatului european de arestare

- (1) Un mandat european de arestare poate fi emis pentru fapte pedepsite de legea statului membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin douăsprezece luni sau, atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță, pentru condamnări pronunțate cu o durată de cel puțin patru luni.
- (2) Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite acestea de dreptul statului membru emitent, duc la predarea pe baza unui mandat european de arestare, în condițiile prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei incriminări a faptei:
  - apartenența la o organizație criminală;
  - terorismul;
  - traficul de persoane;
  - exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
  - traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope;
  - traficul ilicit de arme, muniție și materiale explozive;
  - corupția;

- fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejerea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- spălarea produselor infracțiunii;
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
- criminalitatea informatică;
- infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- omuciderea voluntară, loviturile și vătămrile corporale grave;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpirea, sechestrarea și luarea de ostatici;
- rasismul și xenofobia;
- jafurile organizate sau armate;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichitățile și operele de artă;
- înșelăciunea,
- racketul și extorcarea de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea de documente administrative și traficul de falsuri;
- falsificarea mijloacelor de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de aeronave și nave;
- sabotajul.

(3) Consiliul poate decide în orice moment, hotărând în unanimitate și după consultarea Parlamentului European, în condițiile prevăzute la articolul 39 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană, să adauge alte categorii de infracțiuni la lista inclusă la alineatul (2) din prezentul articol. Consiliul examinează, pornind de la raportul prezentat de Comisie, în temeiul articolului 34 alineatul (3), dacă această listă trebuie extinsă sau modificată.

- (4) Pentru alte infracțiuni decât cele prevăzute la alineatul (2), predarea poate fi subordonată condiției ca faptele pentru care a fost emis mandatul european de arestare să constituie o infracțiune, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, oricare ar fi elementele constitutive sau calificarea acesteia.

Articolul 3 Motive de neexecutare obligatorie a mandatului european de arestare

Autoritatea judiciară a statului membru de executare (denumită în continuare „autoritate judiciară de executare”) refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

- (1) atunci când infracțiunea care se află la baza mandatului de arestare este acoperită de amnistie în statul membru de executare, atunci când acesta ar avea competența să urmărească această infracțiune în temeiul dreptului său penal;
- (2) atunci când din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv într-un stat membru pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în caz de condamnare, sancțiunea să fi fost executată sau să fie în acel moment în curs de executare, sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul statului membru de condamnare;
- (3) atunci când persoana care face obiectul mandatului european de arestare nu poate, datorită vârstei sale, să răspundă penal pentru faptele aflate la originea acestui mandat, în temeiul dreptului statului membru de executare.

Articolul 4 Motive de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare

Autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare:

- (1) atunci când, într-unul dintre cazurile prevăzute la articolul 2 alineatul (4), fapta care stă la baza mandatului european de arestare nu constituie o infracțiune, în conformitate cu dreptul statului membru de executare; cu toate acestea, în materie de taxe și impozite, de vamă și schimb valutar, executarea mandatului european de arestare nu va putea fi refuzată pe motiv că dreptul statului membru de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de norme în materie de taxe, impozite, de vamă și schimb valutar, ca dreptul statului membru emitent;
- (2) atunci când persoana care face obiectul mandatului european de arestare este urmărită penal în statul membru de executare pentru aceeași faptă care stă la baza mandatului european de arestare;

- (3) atunci când autoritățile judiciare ale statului membru de executare au decis fie să nu înceapă urmărirea penală pentru infracțiunea care face obiectul mandatului european de arestare, fie să îi pună capăt, sau atunci când persoana căutată a făcut obiectul unei decizii definitive într-un stat membru pentru aceleași fapte care împiedică desfășurarea ulterioară a procedurilor;
- (4) atunci când s-a prescris acțiunea penală sau pedeapsa, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, iar faptele sunt de competența acestui stat membru, în conformitate cu dreptul său penal;
- (5) în cazul în care din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de o țară terță, cu condiția ca, în caz de condamnare, sentința să fi fost executată sau să se afle în acel moment în curs de executare, sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul țării de condamnare;
- (6) în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern;
- (7) atunci când mandatul european de arestare se referă la infracțiuni care:
  - (a) în conformitate cu dreptul statului membru de executare, au fost săvârșite în întregime sau parțial pe teritoriul statului membru de executare sau într-un loc considerat ca atare, sau or
  - (b) au fost săvârșite în afara teritoriului statului membru emitent, iar dreptul statului membru de executare nu autorizează urmărirea penală pentru aceleași infracțiuni săvârșite în afara teritoriului acestuia.

Articolul 5 Garanții pe care trebuie să le ofere statul membru emitent în cazuri speciale

Executarea mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare poate fi subordonată prin dispozițiile dreptului statului membru de executare următoarelor condiții:

- (1) atunci când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță pronunțate printr-o decizie dată în absența uneia dintre părți și în cazul în care persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată în alt mod despre data și locul audierii care a dus la decizia dată în absență, predarea poate fi supusă condiției ca autoritatea judiciară emitentă să dea asigurări considerate suficiente pentru a garanta persoanei care face obiectul mandatului european de arestare că va avea posibilitatea să solicite o nouă procedură de judecată în statul membru emitent și să fie prezentă la judecată;
- (2) în cazul în care infracțiunea pentru care a fost emis mandatul european de arestare este sancționată cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate cu caracter permanent, executarea respectivului mandat poate fi supusă condiției ca sistemul juridic al statului membru emitent să prevadă dispoziții care permit o reexaminare a pedepsei aplicate – la cerere sau cel târziu după douăzeci de ani – sau aplicarea unor măsuri de clemență pe care persoana le poate solicita, în conformitate cu dreptul sau practica statului membru emitent, în vederea neexecutării acestei pedepse sau măsuri;
- (3) atunci când persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale este resortisant sau rezident al statului membru de executare, predarea poate fi supusă condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de executare pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privative de libertate care au fost pronunțate împotriva sa în statul membru emitent.

Articolul 6 Stabilirea autorităților judiciare competente

- (1) Autoritatea judiciară emitentă este autoritatea judiciară a statului membru emitent care este competentă să emită un mandat european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.
- (2) Autoritatea judiciară de executare este autoritatea judiciară a statului membru de executare, care este competentă să execute mandatul european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.
- (3) Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului despre autoritatea judiciară competentă, în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 7 Recursul la autoritatea centrală

- (1) Fiecare stat membru poate desemna o autoritate centrală sau, atunci când sistemul juridic al acestuia prevede astfel, mai multe autorități centrale, pentru a asista autoritățile judiciare competente.
- (2) Un stat membru poate, în cazul în care se dovedește necesar din motive de organizare a sistemului său judiciar, să încredințeze autorității sau autorităților sale centrale transmiterea și primirea administrative a mandatelor europene de arestare, precum și a oricărei alte corespondențe oficiale în legătură cu acestea.

Statul membru care dorește să utilizeze posibilitățile prevăzute în prezentul articol comunică Secretariatului General al Consiliului informațiile referitoare la autoritatea centrală sau la autoritățile centrale desemnate. Aceste indicații sunt obligatorii pentru toate autoritățile statului membru emitent.

Articolul 8 Conținutul și forma mandatului european de arestare

- (1) Mandatul european de arestare conține următoarele informații, prezentate în conformitate cu formularul din anexă:
  - (a) identitatea și cetățenia persoanei căutate;
  - (b) numele, adresa, numerele de telefon și de fax și adresa electronică a autorității judiciare emitente;
  - (c) indicarea existenței unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect, intrând în sfera de aplicare a articolelor 1 și 2;
  - (d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii, în special cu respectarea articolului 2;
  - (e) descrierea circumstanțelor comiterii infracțiunii, inclusiv a momentului, locului și gradului de implicare a persoanei căutate la infracțiune;
  - (f) pedeapsa pronunțată, în cazul în care este vorba despre o hotărâre definitivă, sau seria de pedepse prevăzute pentru infracțiune de legea statului membru emitent;
  - (g) în măsura posibilă, alte consecințe ale infracțiunii.
- (2) Mandatul european de arestare trebuie să fie tradus în limba oficială sau în una din limbile oficiale ale statului membru de executare. Orice stat membru poate, în momentul adoptării prezentei decizii-cadru sau ulterior, să indice, într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că acceptă o traducere în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Comunităților Europene.

Articolul 9 Transmiterea unui mandat european de arestare

- (1) În cazul în care se cunoaște locul unde se află persoana căutată, autoritatea judiciară emitentă poate transmite direct autorității judiciare de executare mandatul european de arestare.
- (2) Autoritatea judiciară emitentă poate decide, în toate cazurile, să semnaleze persoana căutată în Sistemul de Informații Schengen (SIS).
- (3) O astfel de semnalare este efectuată în conformitate cu dispozițiile articolului 95 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, din 19 iunie 1990. O semnalare în SIS are valoarea unui mandat european de arestare, însoțit de informațiile prevăzute la articolul 8 alineatul (1). Pentru o perioadă tranzitorie, până în momentul în care SIS va avea capacitatea să transmită toate informațiile menționate la articolul 8, semnalarea are valoare de mandat european de arestare, până la primirea originalului, în bună și cuvenită formă, de către autoritatea judiciară de executare.

Articolul 10 Procedura de transmitere a unui mandat european de arestare

- (1) În cazul în care autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară de executare competentă, aceasta efectuează cercetările necesare, în special prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene, în vederea obținerii acestei informații de la statul membru de executare.
- (2) În cazul în care autoritatea judiciară emitentă dorește acest lucru, transmiterea poate fi efectuată prin intermediul sistemului securizat de telecomunicații al Rețelei Judiciare Europene.
- (3) În cazul în care nu este posibil să se recurgă la SIS, autoritatea judiciară emitentă poate face apel la serviciile Interpolului pentru a comunica mandatul european de arestare.
- (4) Autoritatea judiciară emitentă poate transmite mandatul european de arestare prin orice mijloc sigur care permite obținerea unei urme scrise a transmiterii, în condiții care să-i permită statului membru de executare să verifice autenticitatea acestuia.
- (5) Toate dificultățile legate de transmiterea sau de autenticitatea oricărui document necesar pentru executarea mandatului european de arestare sunt soluționate prin contacte directe între autoritățile judiciare implicate sau, după caz, prin intervenția autorităților centrale ale statelor membre.

- (6) În cazul în care autoritatea care primește un mandat european de arestare nu este competentă pentru a-i da curs, aceasta transmite din oficiu mandatul european de arestare autorității competente a statului său și informează despre aceasta autoritatea judiciară emitentă.

Articolul 11 Drepturile persoanei căutate

- (1) Atunci când o persoană căutată este arestată, autoritatea judiciară de executare competentă informează această persoană, în conformitate cu dreptul intern, despre existența și conținutul mandatului european de arestare, precum și despre posibilitatea care îi este oferită de a consimți la predarea sa către autoritatea judiciară emitentă.
- (2) O persoană căutată care este arestată în scopul executării unui mandat european de arestare are dreptul de a fi asistată de un avocat și de un interpret, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare.

Articolul 12 Menținerea persoanei în detenție

Atunci când o persoană este arestată pe baza unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară de executare decide dacă persoana căutată trebuie să rămână în detenție, în conformitate cu dreptul statului membru de executare. Punerea provizorie în libertate este posibilă în orice moment, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare, cu condiția ca autoritatea competentă a acestui stat membru să ia orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga persoanei căutate.

Articolul 13 Consimțământul la predare

- (1) În cazul în care persoana arestată indică faptul că ea consimte la predarea sa, acest consimțământ și, după caz, renunțarea sa expresă la drepturile conferite de „principiul specialității”, prevăzut la articolul 27 alineatul (2), sunt date în fața autorității judiciare de executare, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare.
- (2) Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru ca acest consimțământ și, după caz, renunțarea, prevăzute la alineatul (1) să fie obținute în condiții care să arate faptul că persoana le-a exprimat în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acestuia. În acest scop, persoana căutată are dreptul să fie asistată de un avocat.
- (3) Consimțământul și, după caz, renunțarea, prevăzute la alineatul (1) sunt consemnate într-un proces-verbal, în conformitate cu procedura prevăzută de dreptul intern al statului membru de executare.

- (4) Consimțământul este, în principiu, irevocabil. Fiecare stat membru poate să prevadă că acest consimțământ și, după caz, renunțarea, pot fi revocate, în conformitate cu normele aplicabile în dreptul intern. În acest caz, perioada cuprinsă între data consimțământului și cea a revocării acestuia nu este luată în considerare pentru stabilirea termenelor prevăzute la articolul 17. Un stat membru care dorește să recurgă la această posibilitate informează despre aceasta Secretariatul General al Consiliului, în momentul adoptării prezentei decizii-cadru, și indică modalitățile în care este posibilă revocarea consimțământului, precum și oricare modificare a acestora.

Articolul 14   Audierea persoanei căutate

În cazul în care persoana arestată nu consimte la predarea sa în modul prevăzut la articolul 13, aceasta are dreptul să fie audiată de autoritatea judiciară de executare, în conformitate cu dreptul statului membru de executare.

Articolul 15   Decizia de predare

- (1) Autoritatea judiciară de executare decide, în termenele și în condițiile stabilite în prezenta decizie-cadru, predarea persoanei.
- (2) În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a-i permite să decidă predarea, aceasta solicită furnizarea de urgență a unor informații suplimentare necesare, în special în legătură cu articolele 3 – 5 și 8, și poate stabili o dată limită pentru primirea acestora, ținând cont de necesitatea de a respecta termenele stabilite la articolul 17.
- (3) Autoritatea judiciară emitentă poate, în orice moment, să transmită toate informațiile suplimentare utile autorității judiciare de executare.

Articolul 16 Decizia în cazul concursului de cereri

- (1) În cazul în care mai multe state membre au emis un mandat european de arestare împotriva aceleiași persoane, alegerea mandatului european de arestare care trebuie să fie executat se face de autoritatea judiciară de executare, ținând cont în mod corespunzător de toate circumstanțele și, în special, de gravitatea relativă și de locul comiterii infracțiunilor, de datele respective ale mandatelor europene de arestare, precum și de faptul că mandatul a fost emis pentru urmărirea penală sau pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.
- (2) Autoritatea judiciară de executare poate solicita avizul Eurojust pentru a face alegerea prevăzută la alineatul (1).
- (3) În cazul unui conflict între un mandat european de arestare și o cerere de extrădare prezentată de un stat terț, decizia de acordare a priorității fie mandatului european de arestare, fie cererii de extrădare, este adoptată de autoritatea competentă a statului membru de executare, ținând cont în mod corespunzător de toate circumstanțele, în special de cele prevăzute la alineatul (1), precum și de cele menționate în convenția aplicabilă.
- (4) Prezentul articol nu aduce atingere obligațiilor statelor membre care decurg din Statutul Curții Penale Internaționale.

Articolul 17 Termene și proceduri pentru decizia de executare a mandatului european de arestare

- (1) Un mandat european de arestare se soluționează și se execută în regim de urgență.
- (2) În cazul în care persoana căutată consimte la predare, decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare se ia în termen de 10 zile de la data consimțământului menționat anterior.
- (3) În celelalte cazuri, decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare se ia în termen de 60 de zile de la data arestării persoanei căutate.
- (4) În cazuri particulare, atunci când mandatul european de arestare nu poate fi executat în termenele prevăzute la alineatele (2) sau (3), autoritatea judiciară de executare informează de îndată autoritatea judiciară emitentă despre aceasta, indicând motivele. Într-un astfel de caz, termenele pot fi prelungite cu 30 de zile suplimentare.
- (5) Cât timp nicio decizie definitivă privind executarea mandatului european de arestare nu este luată de autoritatea judiciară de executare, aceasta se va asigura că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective a persoanei.
- (6) Orice refuz de a executa un mandat european de arestare trebuie să fie motivat.

- (7) Atunci când, în circumstanțe excepționale, un stat membru nu poate respecta termenele stabilite în prezentul articol, acesta informează Eurojust, precizând motivele întârzierii. În afară de aceasta, un stat membru care a suferit, din partea altui stat membru, mai multe întârzieri în executarea unor mandate europene de arestare, informează Consiliul despre aceasta, în scopul evaluării, la nivelul statelor membre, a punerii în aplicare a prezentei decizii-cadru.

Articolul 18   Situația în așteptarea deciziei

- (1) Atunci când mandatul european de arestare a fost emis pentru desfășurarea urmăririi penale, autoritatea judiciară de executare trebuie:
- (a) fie să accepte audierea persoanei căutate, în conformitate cu articolul 19;
  - (b) fie să accepte transferul temporar al persoanei căutate.
- (2) Condițiile și durata transferului temporar sunt stabilite de comun acord de autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare.
- (3) În caz de transfer temporar, persoana trebuie să se poată întoarce în statul membru de executare pentru a asista la audierile care o privesc, în cadrul procedurii de predare.

Articolul 19   Audierea persoanei în așteptarea deciziei

- (1) Persoana căutată este audiată de autoritatea judiciară, asistată de o altă persoană, desemnată în conformitate cu dreptul statului membru căruia îi aparține instanța judecătorească sesizată.
- (2) Audierea persoanei căutate se realizează în conformitate cu dreptul statului membru de executare și în condițiile stabilite de comun acord de autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare.
- (3) Autoritatea judiciară de executare competentă poate însărcina o altă autoritate judiciară a statului membru din care provine să participe la audierea persoanei căutate, pentru a garanta aplicarea corectă a prezentului articol și a condițiilor stabilite.

Articolul 20   Privilegii și imunități

- (1) Atunci când persoana căutată beneficiază de un privilegiu sau de o imunitate de jurisdicție sau de executare în statul membru de executare, termenele prevăzute la articolul 17 nu încep să curgă decât în cazul în care și din ziua în care autoritatea judiciară de executare a fost informată asupra faptului că acest privilegiu sau această imunitate au fost ridicate. Statul membru de executare se asigură de faptul că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective, în momentul în care persoana nu mai beneficiază de un asemenea privilegiu sau de o asemenea imunitate.

- (2) Atunci când ridicarea privilegiului sau a imunității depinde de o autoritate a statului membru de executare, autoritatea judiciară de executare îi transmite o cerere în acest sens, fără întârziere. Atunci când ridicarea privilegiului sau a imunității depinde de o autoritate a altui stat sau a unei organizații internaționale, cererea va fi adresată de autoritatea judiciară emitentă.

Articolul 21   Conflictul de obligații internaționale

Prezenta decizie-cadru nu aduce atingere obligațiilor statului membru de executare atunci când persoana căutată a fost extrădată către acest stat membru dintr-o țară terță și atunci când această persoană este protejată de dispozițiile acordului privind specialitatea, în temeiul căruia a fost extrădată. Statul membru de executare ia toate măsurile necesare pentru a solicita de îndată consimțământul statului din care a fost extrădată persoana căutată, astfel încât aceasta să poată fi predată statului membru emitent. Termenele prevăzute la articolul 17 nu încep să curgă decât din ziua în care principiul specialității încetează să se mai aplice. Până la primirea deciziei din partea statului din care a fost extrădată persoana căutată, statul membru de executare se asigură că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective.

Articolul 22   Notificarea deciziei

Autoritatea judiciară de executare notifică de îndată autorității judiciare emitente decizia privind modul în care s-a dat curs mandatului european de arestare.

Articolul 23 Termenul pentru predarea persoanei

- (1) Persoana căutată este predată în cel mai scurt timp, la o dată convenită între autoritățile implicate.
- (2) Aceasta este predată în termen de cel mult 10 zile de la data deciziei finale privind executarea mandatului european de arestare.
- (3) În cazul în care predarea persoanei căutate în termenul prevăzut la alineatul (2) este împiedicată de un caz de forță majoră în oricare dintre statele membre, autoritatea judiciară de executare și autoritatea judiciară emitentă iau imediat legătura una cu cealaltă și convin asupra unei noi date a predării. În acest caz, predarea are loc în termen de 10 zile de la noua dată astfel convenită.
- (4) În mod excepțional, predarea poate fi amânată temporar din motive umanitare serioase, cum ar fi existența unor motive valabile pentru a crede că aceasta ar pune în mod evident în pericol viața sau sănătatea persoanei căutate. Executarea mandatului european de arestare are loc de îndată ce aceste motive au încetat să existe. Autoritatea judiciară de executare informează de îndată autoritatea judiciară emitentă despre acest aspect și convine cu aceasta asupra unei noi date a predării. În acest caz, predarea are loc în termen de 10 zile de la noua dată astfel convenită.
- (5) La expirarea termenelor prevăzute la alineatele (2) – (4), în cazul în care persoana se mai află în detenție, aceasta este pusă în libertate.

Articolul 24 Predarea amânată sau condiționată

- (1) Autoritatea judiciară de executare poate, după ce a decis executarea mandatului european de arestare, să amâne predarea persoanei căutate, pentru ca aceasta să poată fi urmărită penal în statul de executare sau, în cazul în care a fost deja condamnată, pentru a putea executa, pe teritoriul acestuia, o pedeapsă primită pe baza unei alte fapte decât cea prevăzută de mandatul european de arestare.
- (2) În loc să amâne predarea, autoritatea judiciară de executare poate preda temporar statului membru emitent persoana căutată, în condiții care urmează a fi stabilite de comun acord între autoritățile judiciare de executare și emitentă. Acordul se face în scris, iar toate autoritățile statului membru emitent sunt obligate să respecte condițiile acestuia.

Articolul 25 Tranzitul

(1) Fiecare stat membru permite, cu excepția cazului în care folosește posibilitatea de refuz atunci când se solicită tranzitul unuia dintre resortisanții sau rezidenții săi, în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, tranzitul pe teritoriul său al unei persoane căutate care este predată, cu condiția să fi primit informații despre:

- (a) identitatea și cetățenia persoanei care face obiectul mandatului european de arestare;
- (b) existența unui mandat european de arestare;
- (c) natura și încadrarea juridică a infracțiunii;
- (d) descrierea circumstanțelor săvârșirii infracțiunii, inclusiv data și locul.

Atunci când persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale este resortisant sau rezident al statului membru de tranzit, tranzitul poate fi supus condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de tranzit, pentru a efectua acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privative de libertate care ar fi pronunțate împotriva sa în statul membru emitent.

- (2) Fiecare stat membru desemnează o autoritate însărcinată cu primirea cererilor de tranzit și a documentelor necesare, precum și a oricărei alte corespondențe oficiale privind cererile de tranzit. Statele membre comunică această desemnare Secretariatului General al Consiliului.
- (3) Cererea de tranzit, precum și informațiile prevăzute la alineatul (1), pot fi adresate autorității desemnate în temeiul alineatului (2), prin orice mijloc care permite păstrarea unei urme scrise a transmiterii. Statul membru de tranzit notifică decizia sa prin același procedeu.
- (4) Prezenta decizie-cadru nu se aplică în cazul utilizării căilor aeriene fără escală prevăzută. Cu toate acestea, în cazul în care are loc o aterizare forțată, statul membru emitent furnizează autorității desemnate în conformitate cu alineatul (2) informațiile prevăzute la alineatul (1).
- (5) Atunci când tranzitul se referă la o persoană care trebuie să fie extrădată de un stat terț către un stat membru, se va aplica *mutatis mutandis* prezentul articol. În special, expresia „mandat european de arestare” va fi înlocuită cu „cerere de extrădare”.

CAPITOLUL 3 EFECTELE PREDĂRII

Articolul 26   Computarea detenției executate în statul membru de executare

- (1) Statul membru emitent compută din durata totală a privării de libertate care ar trebui executată în statul membru emitent toate perioadele de detenție rezultând din executarea unui mandat european de arestare, ca urmare a condamnării la o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate.
- (2) În acest scop, toate informațiile privind durata detenției persoanei căutate pe baza mandatului european de arestare sunt transmise de autoritatea judiciară de executare sau de autoritatea centrală desemnată în temeiul articolului 7 autorității judiciare emitente în momentul predării.

Articolul 27   Eventuala urmărire penală pentru alte infracțiuni

- (1) Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au dat aceeași notificare, se prezumă că s-a dat consimțământul pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, alta decât cea care a motivat predarea, cu excepția situației în care, într-un anumit caz, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.
- (2) Cu excepția cazurilor prevăzute la alineatele (1) și (3), o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.
- (3) Alineatul (2) nu se aplică în următoarele cazuri:
  - (a) atunci când persoana nu a părăsit teritoriul statului membru căruia i-a fost predată în patruzeci și cinci de zile de la data eliberării sale definitive, deși a avut posibilitatea să o facă, sau atunci când s-a reîntors aici după ce l-a părăsit;
  - (b) infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate;
  - (c) procedura penală nu duce la aplicarea unei măsuri care să restrângă libertatea individuală a persoanei;
  - (d) atunci când persoana este pasibilă de o pedeapsă sau de o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o pedeapsă pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar dacă această pedeapsă sau măsură este susceptibilă de restrângerea libertății sale individuale;

- (e) atunci când persoana a acceptat să fie predată, renunțând, după caz, în același timp și la principiul specialității, în conformitate cu articolul 13;
  - (f) atunci când persoana a renunțat în mod expres, după predarea sa, să beneficieze de principiul specialității pentru fapte specifice anterioare predării sale. Renunțarea se face în fața autorităților judiciare competente ale statului membru emitent și se consemnează în conformitate cu dreptul intern al acestui stat. Aceasta este redactată astfel încât să reiasă clar că persoana în cauză a exprimat-o în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acesteia. Persoana are dreptul, în acest scop, să fie asistată de un avocat;
  - (g) atunci când autoritatea judiciară de executare care a predat persoana își dă consimțământul, în conformitate cu alineatul (4).
- (4) Cererea pentru consimțământ este prezentată autorității judiciare de executare, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (2). Consimțământul este dat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu prezenta decizie-cadru. Consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 3 și, în caz contrar, poate fi refuzat doar pentru motivele menționate la articolul 4. Decizia este adoptată în cel mult 30 de zile de la data primirii cererii. Pentru cazurile menționate la articolul 5, statul membru emitent trebuie să acorde garanțiile care sunt prevăzute aici.

Articolul 28   Predarea sau extrădarea ulterioară

- (1) Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au făcut aceeași notificare, se consideră că a fost acordat consimțământul pentru predarea unei persoane către un stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, cu excepția situației în care, într-un caz particular, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.
- (2) În orice situație, o persoană care a fost predată statului membru emitent în temeiul unui mandat european de arestare poate, fără consimțământul statului membru de executare, să fie predată unui alt stat membru decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, în următoarele cazuri:

- (a) atunci când, deși a avut posibilitatea să o facă, persoana căutată nu a părăsit teritoriul statului membru căruia i-a fost predată în 45 de zile de la data eliberării sale definitive, sau atunci când s-a întors pe teritoriul acestuia după ce l-a părăsit;
  - (b) atunci când persoana căutată acceptă să fie predată unui stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare. Consimțământul se dă autorităților judiciare competente ale statului membru emitent și se consemnează în conformitate cu dreptul intern al acestui stat. Este redactat astfel încât să reiasă că persoana în cauză a acționat în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acestuia. Persoana căutată are dreptul, în acest scop, să fie asistată de un avocat;
  - (c) atunci când persoana căutată nu beneficiază de principiul specialității, în conformitate cu articolul 27 alineatul (3) literele (a), (e), (f) și (g).
- (3) Autoritatea judiciară de executare consimte ca persoana vizată să fie predată unui alt stat membru, în conformitate cu următoarele norme:
- (a) cererea de consimțământ este prezentată în conformitate cu articolul 9, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (2);
  - (b) consimțământul este dat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru;
  - (c) decizia este adoptată în cel mult treizeci de zile de la data primirii cererii;
  - (d) consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 3 și, în caz contrar, nu mai poate fi refuzat decât pentru motivele menționate la articolul 4. Pentru cazurile menționate la articolul 5, statul membru emitent trebuie să furnizeze garanțiile care sunt prevăzute în acesta.
- (4) Fără a aduce atingere alineatului (1), o persoană care a fost predată în temeiul unui mandat european de arestare nu este extrădată unui stat terț fără consimțământul autorității competente a statului membru care a predat-o. Acest consimțământ este acordat în conformitate cu convențiile prin care acest stat membru își asumă obligații, precum și cu dreptul său intern.

Articolul 29   Predarea unor obiecte

- (1) La cererea autorității judiciare emitente sau din proprie inițiativă, autoritatea judiciară de executare sechestrează și predă, în conformitate cu dreptul intern, obiectele:
- (a) care pot servi ca mijloace de probă, sau
  - (b) care au fost dobândite de persoana căutată ca urmare a săvârșirii infracțiunii.

- (2) Predarea obiectelor prevăzute la alineatul (1) este efectuată chiar și în cazul în care mandatul european de arestare nu poate fi executat, ca urmare a decesului sau a evadării persoanei căutate.
- (3) Atunci când obiectele prevăzute la alineatul (1) sunt susceptibile de sechestru sau confiscare pe teritoriul statului membru de executare, acesta din urmă poate, în cazul în care obiectele sunt necesare unei proceduri penale în curs, să le păstreze temporar sau să le predea statului membru emitent, sub rezerva restituirii.
- (4) Drepturile pe care statul membru de executare sau părți terțe le-ar fi dobândit asupra obiectelor prevăzute la alineatul (1) sunt menținute. Atunci când există asemenea drepturi, statul membru emitent trimite obiectele statului membru de executare fără a percepe taxe, de îndată ce procedura penală s-a finalizat.

Articolul 30 Cheltuieli

- (1) Cheltuielile angajate pe teritoriul statului membru de executare pentru executarea mandatului european de arestare sunt suportate de acest stat membru.
- (2) Toate celelalte cheltuieli sunt în sarcina statului membru emitent.

CAPITOLUL 4 DISPOZIȚII GENERALE ȘI FINALE

Articolul 31 Raporturile cu alte instrumente legale

- (1) Fără a aduce atingere aplicării acestora în relațiile dintre statele membre și statele terțe, prezenta decizie-cadru înlocuiește, de la 1 ianuarie 2004, dispozițiile corespunzătoare ale următoarelor convenții aplicabile în materie de extrădare, în relațiile dintre statele membre:
  - (a) Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957, Protocolul adițional al acesteia din 15 octombrie 1975, al doilea Protocol adițional al acesteia din 17 martie 1978 și Convenția europeană pentru reprimarea terorismului din 27 ianuarie 1977, în partea referitoare la extrădare;
  - (b) Acordul între cele douăsprezece state membre ale Comunităților Europene privind simplificarea și modernizarea modalităților de transmitere a cererilor de extrădare, din 26 mai 1989;

- (c) Convenția privind procedura simplificată de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene, din 10 martie 1995;
  - (d) Convenția privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, din 27 septembrie 1996;
  - (e) titlul III, capitolul 4, din Convenția de punere în aplicare din 19 iunie 1990 a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune.
- (2) Statele membre pot continua să aplice acordurile sau aranjamentele bilaterale sau multilaterale în vigoare la data adoptării prezentei decizii-cadru, în măsura în care acestea permit aprofundarea sau extinderea obiectivelor acesteia și contribuie la simplificarea sau facilitarea sporită a procedurilor de predare a persoanelor care fac obiectul unui mandat european de arestare.

Statele membre pot încheia acorduri sau aranjamente bilaterale sau multilaterale după data intrării în vigoare a prezentei decizii-cadru, în măsura în care acestea permit aprofundarea sau extinderea conținutului acesteia și contribuie la simplificarea sau facilitarea sporită a procedurilor de predare a persoanelor care fac obiectul unui mandat european de arestare, în special stabilind termene mai scurte decât cele fixate la articolul 17, extinzând lista infracțiunilor prevăzute la articolul 2 alineatul (2), limitând și mai mult motivele de refuz prevăzute la articolele 3 și 4 sau scăzând pragul prevăzut la articolul 2 alineatul (1) sau (2).

Acordurile și aranjamentele menționate la alineatul (2) nu pot afecta în niciun fel relațiile cu statele membre care nu sunt părți la acestea. Statele membre notifică Consiliului și Comisiei, în termen de trei luni de la data intrării în vigoare a prezentei decizii-cadru, acordurile sau aranjamentele existente prevăzute la primul paragraf, pe care doresc să continue să le aplice. De asemenea, statele membre notifică Consiliului și Comisiei orice acord sau aranjament nou prevăzut la paragraful (2), în termen de trei luni de la data semnării acestora.

- (3) În măsura în care convențiile sau acordurile prevăzute la alineatul (1) se aplică teritoriilor statelor membre sau unor teritorii pentru ale căror relații externe este responsabil un stat membru, cărora nu li se aplică prezenta decizie-cadru, aceste instrumente continuă să reglementeze relațiile existente între aceste teritorii și celelalte state membre.

Articolul 32 Dispoziție tranzitorie

Cererile de extrădare primite până la 1 ianuarie 2004 vor continua să fie reglementate de instrumentele existente în domeniul extrădării. Cererile primite după această dată vor fi guvernate de normele adoptate de statele membre, în temeiul prezentei decizii-cadru. Cu toate acestea, orice stat membru poate face, în momentul adoptării prezentei decizii-cadru, o declarație în care să indice faptul că, în calitate de stat membru de executare, va continua să examineze, în conformitate cu sistemul de extrădare aplicabil până la 1 ianuarie 2004, cererile referitoare la fapte săvârșite înaintea unei date indicate de acesta. Această dată nu poate fi ulterioară datei de 7 august 2002. Respectiva declarație va fi publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene. Aceasta poate fi retrasă în orice moment.

Articolul 33 Dispoziții privind Austria și Gibraltarul

- (1) Cât timp Austria nu va modifica articolul 12 alineatul (1) din „Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz” și până la 31 decembrie 2008, ea își va putea autoriza autoritățile judiciare de executare să refuze executarea unui mandat european de arestare, în cazul în care persoana căutată este cetățean austriac, iar faptele care stau la baza mandatului european de arestare nu sunt susceptibile de pedeapsă, în conformitate cu dreptul austriac.
- (2) Prezenta decizie-cadru se aplică Gibraltarului.

Articolul 34 Punerea în aplicare

- (1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru până la 31 decembrie 2003.
- (2) Statele membre comunică Secretariatului General al Consiliului și Comisiei textul dispozițiilor care transpun în dreptul intern obligațiile care decurg din prezenta decizie-cadru. Astfel, fiecare stat membru poate indica faptul că va aplica de îndată prezenta decizie-cadru în relațiile sale cu statele membre care au făcut aceeași comunicare. Secretariatul General al Consiliului comunică statelor membre și Comisiei informațiile primite în aplicarea articolului 7 alineatul (2), a articolului 8 alineatul (2), a articolului 13 alineatul (4) și a articolului 25 alineatul (2). Acesta va asigura, de asemenea, publicarea informațiilor în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene.

- (3) Pe baza informațiilor transmise de Secretariatul General al Consiliului, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului, până la 31 decembrie 2004, un raport privind aplicarea prezentei decizii-cadru, însoțit, după caz, de propuneri legislative.
- (4) În cursul celui de-al doilea semestru al anului 2003, Consiliul va evalua în special aplicarea practică a dispozițiilor prezentei decizii-cadru de către statele membre, precum funcționarea SIS.

Articolul 35   Intrare în vigoare

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării sale în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene.

_____

ANEXA II

MANDATUL EUROPEAN DE ARESTARE

Mandatul european de arestare ¹⁾

Prezentul mandat a fost emis de o autoritate judiciară competentă. Solicit ca persoana menționată mai jos să fie arestată și predată autorităților judiciare în vederea efectuării urmăririi penale și a executării unei pedepse sau măsuri de siguranță privative de libertate.

1) Prezentul mandat trebuie să fie redactat sau tradus într-una din limbile oficiale ale statului membru de executare, atunci când acesta din urmă este cunoscut, sau în orice altă limbă acceptată de acest stat.

- (a) Informații referitoare la identitatea persoanei căutate:
- Numele:
  - Prenumele:
  - Numele avut înaintea căsătoriei, dacă este cazul:
  - Pseudonimul, dacă este cazul:
  - Sexul:
  - Cetățenia:
  - Data nașterii:
  - Locul nașterii:
  - Reședința și/sau adresa cunoscută:
- Limba(limbile) pe care le înțelege persoana căutată (în cazul în care sunt cunoscute):
- Trăsături distinctive/descrierea persoanei căutate:
- Fotografia și amprentele digitale ale persoanei căutate, în cazul în care sunt disponibile și se pot transmite, sau datele persoanei care poate fi contactată în scopul obținerii acestor informații sau a unui profil ADN (în cazul în care aceste date pot fi comunicate, însă nu au fost incluse)

- (b) Decizia pe care se întemeiază mandatul de arestare:
1. Mandatul de arestare sau decizia judiciară cu același efect:
Tipul:
  2. Hotărârea executorie:
Referința:
- (c) Indicații privind durata pedepsei:
1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care poate fi aplicată pentru infracțiunea (infracțiunile) săvârșită (săvârșite):
  2. Durata pedepsei sau măsura de siguranță privative de libertate aplicate:
Pedepsa care rămâne de executat:

(d) Decizia pronunțată în lipsă și:

– persoana vizată a fost citată personal sau informată prin alte mijloace cu privire la data și locul audierii în care s-a pronunțat decizia în lipsă

sau

– persoana vizată nu a fost citată personal și nici informată prin alte mijloace cu privire la data și locul audierii în care s-a pronunțat decizia în lipsă, însă beneficiază de următoarele garanții juridice după predarea către autoritățile judiciare (astfel de garanții se pot prezenta anticipat)

Precizarea garanțiilor juridice

(e) Infrațiunea (infrațiunile):

Prezentul mandat se referă la un total de: ..... infrațiuni.

Descrierea circumstanțelor în care s-a/s-au săvârșit infrațiunea/infrațiunile, inclusiv momentul (data și ora), locul și gradul de participare la aceasta/acestea a persoanei căutate:

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii sau a infracțiunilor și dispoziția legală sau codul aplicabil:

I. Să se marcheze căsuțele corespunzătoare, după caz, dacă este vorba despre una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate de cel puțin 3 ani, astfel cum sunt definite în dreptul statului membru emitent:

- apartenența la o organizație criminală;
- terorismul;
- traficul de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și materiale explozive;
- corupția;

- fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- spălarea produselor infracțiunii;
- falsificare, inclusiv falsificarea monedei euro;
- criminalitate informatică;
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de soiuri de plante pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- omuciderea voluntară, lovituri și vătămări corporale grave;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpirea, sechestrarea și luarea de ostateci;
- rasismul și xenofobia;
- jafurile organizate sau armate;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea de documente administrative și traficul de falsuri;
- falsificarea mijloacelor de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;
- traficul de vehicule furate;

- 0 violul;
- 0 incendierea cu intenție;
- 0 infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;
- 0 sechestrarea ilegală de aeronave și nave;
- 0 sabotajul.

II. Descrierea completă a infracțiunii sau a infracțiunilor care nu se înscriu în cazurile menționate la punctul (I):

(f) Alte circumstanțe relevante în speță (informații facultative):

(NB: La acest punct se pot include observații privind extraterritorialitatea, întreruperea perioadelor limitate în timp și alte consecințe ale infracțiunii)

(g) Prezentul mandat se referă, de asemenea, la sechestrarea și predarea obiectelor care pot servi ca mijloace de probă:

Prezentul mandat se referă, de asemenea, la sechestrarea și predarea obiectelor dobândite de persoana căutată, ca urmare a comiterii infracțiunii:

Descrierea obiectelor (și a locului în care se află) (în cazul în care acestea sunt cunoscute):

(h) Infracțiunea sau infracțiunile pentru care s-a emis prezentul mandat este/sunt pasibile de o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate cu caracter permanent sau care are (au) avut ca efect o astfel de pedeapsă sau măsură:

– sistemul juridic al statului membru emitent prevede o reexaminare a pedepsei aplicate – la cerere sau după cel puțin 20 de ani – în vederea neexecutării acestei pedepse sau măsuri,

și/sau

– sistemul juridic al statului membru emitent prevede aplicarea unor măsuri de clemență la care persoana în cauză are dreptul, în temeiul dreptului sau practicii statului membru emitent, în vederea neexecutării acestei pedepse sau măsuri.

(i) Autoritatea judiciară care a emis mandatul:
Denumirea oficială:

Numele reprezentantului său ¹⁾ :

Funcția (funcția/gradul):

Referința dosarului:
Adresa:

Nr. de telefon: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...)
Nr. de fax (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...)
E-mail

Datele persoanei care poate fi contactată pentru a lua măsurile practice necesare predării persoanei:

1) Se va menționa numele deținătorului autorității judiciare în diferitele versiuni lingvistice.

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea și primirea administrativă a mandatelor europene de arestare:

Denumirea autorității centrale:

Persoane de contact, după caz (funcția/gradul și numele):

Adresa:

Nr. de telefon: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...)
Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...)
E-mail:

Semnătura autorității judiciare emitente și/sau a reprezentantului acesteia:

Numele:
Funcția (funcția/gradul):
Date:

Ștampila oficială (dacă este disponibilă)

ANEXA III

ORIENTĂRI PRIVIND MODALITĂȚILE DE COMPLETARE A FORMULARULUI MANDATULUI EUROPEAN DE ARESTARE

Prezentul mandat a fost emis de o autoritate judiciară competentă. Solicit ca persoana menționată mai jos să fie arestată și predată autorităților judiciare în vederea efectuării urmăririi penale sau a executării unei pedepse sau măsuri de siguranță privative de libertate.

Notă¹

- *Este recomandabil să se descarce acest formular de pe site-ul RJE și să fie păstrat pe calculatorul personal, în cazul în care site-ul nu poate fi accesat atunci când este necesar.*
- *Formularul se completează utilizând un calculator personal.*
- *În cazul în care o casetă nu este relevantă, se scrie „nu se aplică” sau se indică în mod clar, de exemplu printr-un marcaj specific (de exemplu: -) că nu se aplică.*
- *În cazul în care există infracțiuni pentru care se aplică MEA, vă rugăm numerotați-le ca infracțiunile 1, 2, 3 etc. și menționați numerotarea în cadrul MEA și în special în caseta (b).*

---

¹ Notele incluse aici nu au caracter obligatoriu. Cu toate acestea, se reamintește autorităților judiciare obligația pe care o au de a interpreta dreptul național în conformitate cu decizia-cadru (a se vedea cauza Pupino C-105/03).

Caseta (a)

Informații necesare pentru identificarea persoanei căutate

Notă:

Vă rugăm completați toate rubricile, dacă este posibil.

(a) Informații referitoare la identitatea persoanei căutate:

Numele: *Notă: rubrică obligatorie. A se include numele oficial anterior, dacă este cunoscut, și a se scrie numele în forma din limba națională; numele nu trebuie să fie tradus.*

Prenumele: *Notă: rubrică obligatorie*

Numele avut înaintea căsătoriei, dacă este cazul:

Pseudonimul, dacă este cazul: *Notă: A se include numele false. A se indica porecelele, în paranteză. În cazul în care persoana folosește o identitate falsă, această identitate trebuie inclusă în toate rubricile, de exemplu data nașterii falsă și adresa falsă.*

Sexul: *Notă: rubrică obligatorie.*

Cetățenia: *Notă: rubrică obligatorie.*

Data nașterii: *Notă: rubrică obligatorie.*

Locul nașterii: *Notă: rubrică obligatorie, în cazul în care există informații disponibile.*

Reședința și/sau adresa cunoscută: *Notă: rubrică obligatorie, în cazul în care există informații disponibile. A se indica „necunoscut”, în cazul în care nu există informații.*

Limba (limbile) pe care le înțelege persoana căutată (în cazul în care sunt cunoscute):

Trăsături distinctive/descrierea persoanei căutate: *Notă: rubrică obligatorie, în cazul în care există informații disponibile. A se indica, de asemenea, dacă persoana este periculoasă și/sau există posibilitatea ca acesta să fie înarmată.*

Fotografia și amprentele digitale ale persoanei căutate, în cazul în care sunt disponibile și se pot transmite, sau datele persoanei care poate fi contactată în scopul obținerii acestor informații sau a unui profil ADN (în cazul în care aceste date pot fi comunicate, însă nu au fost incluse) *Notă: Este obligatoriu să fie furnizate prin intermediul Interpol sau SIS, în cazul în care există informații disponibile. Aceste informații sunt esențiale pentru a avea certitudinea că a fost arestată persoana corespunzătoare*

Caseta (b)
Informații privind decizia pe care se întemeiază MEA

Notă:

Formularul trebuie completat numai în măsura în care servește scopului propus – cazuri de urmărire penală sau de condamnare. În caseta (b) apare termenul „decizie”. Aceasta poate însemna hotărâre judecătorească sau decizie judiciară, inclusiv ordonanță a unui judecător de instrucție sau a unui organism judiciar competent echivalent. În anumite state membre, măsura de siguranță privativă de libertate subiacentă poate fi o decizie prin care suspectul este trimis în fața instanței de judecată, în cazul în care decizia reprezintă temeiul pentru pedeapsa privativă de libertate premergătoare procesului în respectivele state membre. Atunci când decizia care a condus la măsura de siguranță privativă de liberate a fost transformată, de exemplu, într-o decizie în lipsă, trebuie să fie emis un nou MEA (cu noul titlu).

Etapa premergătoare procesului (MEA este emis pentru desfășurarea urmăririi penale)

- (b) 1. A se specifica decizia pe care se întemeiază mandatul de arestare (hotărârea judecătorească sau decizia judiciară pronunțată la zz/ll/anul, care a stabilit o măsură coercitivă de arestare preventivă). A se nota că rubricile completate la punctul 1 din caseta (b) trebuie completate și la punctul 1 din caseta (c).
- (b) 2. A se completa cu „nu se aplică”.

Etapa ulterioară procesului (MEA emis pentru executarea unei pedepse sau în cazul în care decizia a fost pronunțată în lipsă).

- (b) 1. În cazul în care MEA este emis în cauzele soluționate prin decizie în lipsă, vă rugăm să specificați decizia în cauză. Trebuie completată o singură casetă. În cazul în care decizia judiciară a fost pronunțată în lipsă, atunci decizia în cauză nu are forță executorie în majoritatea statelor membre și trebuie completat punctul 1 din caseta (b). De asemenea, caseta (f) poate fi completată pentru explicarea situației.
- (b) 2. A se face trimitere la decizia sau hotărârea care a devenit definitivă la zz/ll/aaaa și a se include numărul cauzei și denumirea instanței care a pronunțat decizia.

(b) Decizia pe care se întemeiază mandatul:

1. Mandatul de arestare sau decizia judiciară cu același efect:

Tipul: *Notă: A se specifica hotărârea judecătorească sau altă decizie judiciară și data și referința cauzei.*

2. Hotărârea executorie: *Notă: În cazul în care hotărârea are forță executorie, a se specifica data la care a devenit definitivă.*

Referința: *Notă: a se indica data, numărul cauzei, tipul de decizie.*

Caseta (c)
Informații privind durata pedepsei/pedepsei privative de libertate

Notă:

În această casetă trebuie consemnat faptul că MEA depășește durata pedepsei prevăzută la articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru. Pe parcursul etapei premergătoare procesului, se aplică durata minimă pentru pedepsele care pot fi aplicate în principiu, iar în cazul în care s-a dispus o condamnare la o pedeapsă, se aplică durata pedepsei efective. La fel ca în caseta (b), în principiu trebuie completat numai un singur alineat.

Etapa premergătoare procesului (MEA este emis pentru desfășurarea urmăririi penale)

- (c) 1. A se indica pedeapsa care poate fi aplicată în principiu. Vă rugăm să țineți seama de faptul că, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru, MEA poate fi emis pentru fapte care se pedepsesc cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate pentru o perioadă maximă de cel puțin 12 luni. Rubricile completate la punctul 1 din caseta (b) trebuie completate și la punctul 1 din caseta (c).
- (c) 2. A se completa cu „nu se aplică”.

Etapa ulterioară procesului (MEA emis pentru executarea unei pedepse/decizii în lipsă)

- (c) 2. A se indica durata pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate aplicate. Vă rugăm să țineți seama de faptul că, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru, un MEA poate fi emis pentru condamnări pronunțate cu o durată de cel puțin 4 luni, atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță privativă de libertate. Rubricile completate la punctul 2 din caseta (b) trebuie completate și la punctul 2 din caseta (c).
- (c) 2. A se indica anii, lunile și zilele. Trebuie să se țină seama de faptul că decizia-cadru nu a stabilit o durată minimă pentru pedeapsa rămasă pentru ca un MEA să fie emis. Într-adevăr, dispozițiile articolului 2 alineatul (1) se aplică numai atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă de cel puțin 4 luni sau s-a pronunțat o măsură de siguranță privativă de libertate. Se recomandă ca decizia de emitere a unui MEA să fie analizată cu atenție în situațiile în care **pedeapsa rămasă** este mai mică de 4 luni, însă pedeapsa inițială era de cel puțin 4 luni. În mod normal, în asemenea cazuri, recomandarea este să nu se emită MEA.

(c) Indicații privind durata pedepsei:

1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care poate fi aplicată pentru infracțiunea (infracțiunile) săvârșită (săvârșite):

2. Durata pedepsei sau măsura de siguranță privative de libertate aplicate: *Notă: În cazurile în care s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță privativă de libertate, durata măsurii de siguranță privative de libertate poate fi nedeterminată, de exemplu condamnare la detențiune pe viață sau pedeapsă care implică îngrijire psihiatrică.*

Pedeapsa care rămâne de executat: *Notă: În cazul în care pedeapsa este pe o durată nedeterminată, a se indica că rămân cel puțin 4 luni de executat.*

Caseta (d)

Spețe în care sunt pronunțate decizii în lipsă

Notă:

Liniuțele din formular se transformă în căsuțe; a se bifa o căsuță care corespunde situației aplicabile. Există două situații: fie persoana vizată a fost citată personal sau informată prin alte mijloace cu privire la data și locul audierii, fie nu a fost citată personal și nici informată prin alte mijloace cu privire la data și locul audierii. În cea de a doua situație, persoana beneficiază de garanții juridice pentru o nouă procedură de judecată, un recurs sau o procedură de opoziție (în funcție de diferențele dintre sistemele juridice). Aceste garanții variază de la un stat membru la altul. Vă rugăm să oferiți detalii specifice atunci când indicații garanțiile.

Etapa premergătoare procesului (MEA este emis pentru desfășurarea urmăririi penale)

- Nu se aplică. A se indica în casetă că nu se aplică.

Etapa ulterioară procesului (MEA emis pentru executarea unei pedepse/decizii în lipsă)

- **În cazul în care a fost bifată căsuța 1, nu este nevoie să precizați nicio garanție juridică.**
- „Informată prin alte mijloace” înseamnă informată în conformitate cu legislația națională. A se indica circumstanțele specifice. Cum a obținut persoana în cauză informațiile propriuzise? Ar fi util de cunoscut detalii privind felul în care a fost informată persoana în cauză [a se vedea caseta (f)], deși decizia-cadru nu impune furnizarea acestei informații. Vă rugăm să specificați dacă există anumite termene care să fie aplicate pentru o nouă procedură de judecată etc. De asemenea, este util de specificat când și în ce interval de timp se poate depune o cerere de redeschidere a procedurilor. Poate fi depusă o cerere de redeschidere a procedurilor după predarea efectivă a persoanei? În anumite țări, notificarea privind MEA poate fi considerată o informare cu privire la notificarea formală a hotărârii în sine și, prin urmare, marchează începutul perioadei stabilite ca termen pentru noua procedură de rejudecare. În acest caz autoritatea emitentă ar trebui să specifice în mod clar acest fapt, pentru ca autoritatea de executare să informeze în mod corect persoana cu privire la decizia pronunțată în lipsă.
- **În țările în care nu există cauze soluționate în lipsă, a se completa cu „deoarece nu există decizii pronunțate în lipsă, această prevedere nu se aplică”**

(d) Decizia pronunțată în lipsă și:

persoana vizată a fost citată personal sau informată prin alte mijloace cu privire la data și locul audierii în care s-a pronunțat decizia în lipsă

sau

persoana vizată nu a fost citată personal și nici informată prin alte mijloace cu privire la data și locul audierii în care s-a pronunțat decizia în lipsă, însă beneficiază de următoarele garanții juridice după predarea către autoritățile judicare (astfel de garanții se pot prezenta anticipat)

Precizarea garanțiilor juridice

Notă: În unele state membre, ambele tipuri de cazuri sunt acoperite și prin urmare judecătorul precizează, de asemenea, garanțiile juridice pentru situația menționată în primul caz. A se preciza posibilitățile pentru recurs/o nouă procedură de judecată sau de opoziție și condițiile pentru exercitarea căii de atac

[Vă rugăm să țineți seama de faptul că actuala casetă (d) va fi înlocuită cu următorul formular până la sfârșitul anului 2010]¹

(d) Specificați dacă persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia:

1. Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.
2. Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.
3. În cazul în care răspunsul la întrebarea 2 de mai sus a fost „nu”, vă rugăm indicați dacă:

---

¹ La 6 iunie 2008, Consiliul Justiție și Afaceri Interne a ajuns la o abordare generală privind Inițiativa Republicii Slovenia, Republicii Franceze, Republicii Cehe, Regatului Suediei, Republicii Slovace, Regatului Unit și a Republicii Federale Germania în vederea adoptării unei decizii-cadru a Consiliului privind executarea deciziilor pronunțate în absență și de modificare a Deciziei-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, a Deciziei-cadru 2005/214/JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare, a Deciziei-cadru 2006/783/JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare și a Deciziei-cadru 2008./.../JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană. Se așteaptă ca această decizie să fie adoptată în mod formal înainte de sfârșitul anului 2008 și ca procedura de punere în aplicare să dureze doi ani.

σ 3.1a persoana a fost citată personal și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia și a fost informată că decizia poate fi pronunțată în cazul în care persoana în cauză nu se prezintă la proces;

Data la care persoana a fost citată personal:

..... (ziua/luna/anul)

Locul în care persoana a fost citată personal:

.....

SAU

σ 3.1b persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia în așa mod încât s-a stabilit fără niciun echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că o decizie poate fi pronunțată în cazul în care nu se prezintă la proces;

Descrieți modul în care s-a stabilit că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit:

.....
.....
.....

SAU

3.2 având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

Furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită această condiție:

.....

SAU

3.3 după ce i s-a înmănat decizia, persoana a indicat în mod expres că nu contestă decizia.

Descrieți momentul și modul în care persoana în cauză a declarat în mod expres că nu contestă decizia:

.....

SAU

3.4 persoana în cauză avea dreptul la o nouă procedură de judecată sau la un recurs în următoarele condiții:

3.4.1 persoanei vizate i s-a înmănat personal decizia la data de ..... (ziua/luna/anul); precum și

- persoana în cauză a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la o nouă procedură de judecată sau la un recurs și de a fi prezentă la respectivul proces; precum și
- după ce a fost informată cu privire la acest drept, persoana nu a solicitat o nouă procedură de judecată sau un recurs în intervalul de timp corespunzător.

SAU

3.4.2 persoanei în cauză nu i-a putut fi înmănată personal decizia, dar

- decizia îi va fi înmănată personal persoanei în cauză fără întârziere după predare; precum și
- în momentul în care i se înmânează decizia, persoana în cauză va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la o nouă procedură de judecată sau la un apel și de a fi prezentă la respectivul proces; precum și

- după ce i s-a înmănat decizia, persoana va avea dreptul să solicite o nouă procedură de judecată sau un recurs în termen de ... zile.

În cazul în care ați bifat căsuța 3.4.2, vă rugăm să confirmați

că, în cazul în care persoana căutată, atunci când este informată în statul de executare cu privire la conținutul mandatului european de arestare, solicită primirea unei copii a deciziei înainte de predare, persoanei i se furnizează, prin intermediul autorității de executare, imediat după depunerea unei asemenea cereri, o copie a deciziei;

precum și

că, în cazul în care persoana a solicitat o nouă procedură de judecată sau un recurs, măsura de siguranță privativă de libertate aplicată persoanei care este în așteptarea unui noi proceduri de judecată sau a unui recurs este revizuită, până la finalizarea procedurilor, în conformitate cu legislația statului emitent, fie în mod regulat, fie la solicitarea persoanei în cauză; o astfel de revizuire implică în special posibilitatea de suspendare sau întrerupere a măsurii de siguranță privative de libertate;

precum și

că, în cazul în care persoana a solicitat o nouă procedură de judecată sau un recurs, noua procedură de judecată sau recursul încep în timp util, după predare.

Caseta (e) *Infracțiunile vizate*

Notă:

Ideea inițială aflată la baza acestei casete (e) a fost că o descriere relativ sumară, dar precisă a circumstanțelor speței putea fi realizată, incluzând momentul, locul și gradul de implicare în infracțiune al persoanei căutate. Pentru cele mai multe dintre cazurile în care a fost emis un MEA, judecătorul însărcinat cu executarea nu ar trebui să „depășească spațiul alocat casetei”; cu alte cuvinte, acesta nu trebuie să examineze faptele referitoare la speță în situația în care o căsuță vizând una dintre cele 32 de categorii de infracțiuni a fost bifată. Acesta a fost, de asemenea, motivul pentru care s-a considerat că o descriere sumară și precisă ar fi suficientă în asemenea cazuri, o descriere completă nefiind necesară decât la punctul II, unde trebuia verificată dubla incriminare.

Cu toate acestea, practica a arătat că, în multe situații, o descriere completă a speței figurează deja la începutul casetei. În cazul eliminării dublei incriminări, se aplică definiția infracțiunii din Codul penal al statului membru emitent și nu este necesară includerea textului codului în MEA (sau anexarea lui, după cum procedează anumite autorități judiciare - acest lucru evită traducerea inutilă a textelor juridice, deși în anumite jurisdicții se solicită copii ale textului juridic.). Circumstanțele specifice speței trebuie descrise întotdeauna în mod complet și exhaustiv, astfel încât să se poată evalua dacă se aplică „principiul specialității”, *ne bis in idem* și prescripția.

Etapa premergătoare și etapa ulterioară procesului

- A se introduce numărul infracțiunilor vizate.
- A se explica exact faptele care justifică cererea: a se utiliza fraze scurte, care sunt ușor de tradus. Descrierea faptelor ar trebui să fie doar o prezentare succintă și nu transcrierea în totalitate a unor pagini întregi de dosar. Cu toate acestea, în spețele mai complexe, în special acolo unde se aplică dubla incriminare, este necesară o descriere mai lungă pentru a documenta aspectele principale ale faptelor. În spețele respective, se includ datele **esențiale** pentru ca autoritatea de executare să ia o decizie cu privire la MEA, în special pentru a identifica orice temei posibil de nerecunoaștere sau în vederea aplicării „principiului specialității” sau a *ne bis in idem*. O scurtă descriere va fi utilă și pentru introducerea alertelor în SIS de către biroul național SIRENE.

- A se introduce încadrarea juridică a infracțiunii și dispozițiile încălcate.
- În cazul în care autoritatea de emitere recunoaște abaterea ca infracțiune înscrisă pe listă, aceasta trebuie să bifeze o categorie de infracțiuni de pe listă.
- În cazul în care tentativa de infracțiune se sancționează cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate cu durata maximă de cel puțin 3 ani, se bifează căsuța corespunzătoare (unei infracțiuni).
- Ideea inițială a autorilor deciziei-cadru a fost că nu va fi necesară includerea textelor juridice în MEA. Aceasta nu duce decât la redactarea unor traduceri inutile. Există motive tehnice pentru excluderea textelor juridice, precum faptul că transmiterea electronică a casetei prin intermediul SIRENE nu poate depăși 1024 de caractere (circa 15 rânduri cu caractere de mărime 12 în format Word); dacă se depășește această limită, SIRENE este obligat să transmită o parte a informațiilor într-un alt formular complementar (formularul M) și să pregătească o „*traducere suplimentară*”, cu riscul de a se produce o saturare a sistemului, având în vedere că resursele disponibile pentru acest proces sunt limitate.
- Se recomandă ca pentru un MEA privind o singură persoană să se utilizeze un singur formular. În cazul în care acesta conține mai multe infracțiuni, trebuie să se precizeze clar (de ex. menționând „infracțiunea 1”, „infracțiunea 2”, „infracțiunea 3”,...) pentru care infracțiune se bifează fiecare căsuță [a se vedea în special caseta (b)]. A se nota că sistemul SIS va permite introducerea unui singur MEA.
- Predarea pentru *infracțiuni accesorii* înseamnă predarea pentru una sau mai multe infracțiuni care se sancționează cu o pedeapsă inferioară pragului stabilit la articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru. Decizia-cadru în sine nu prevede în mod explicit cum trebuie tratată chestiunea predării accesorii. Unele state membre o permit, iar altele nu. Înainte de a emite un MEA, ar trebui să se acorde atenție faptului că această situație ar putea invalida MEA, în special în cazurile de condamnare în care obiectivul MEA este o pedeapsă cu închisoarea cumulativă, iar anumite părți ale infracțiunilor nu se încadrează în pragul stabilit.
- În cazul mai multor MEA emise de aceeași țară pe numele aceleiași persoane, nu trebuie să se considere că aceste MEA concurează între ele. Cu toate acestea, anumite jurisdicții nu acceptă mai mult decât un MEA pe numele aceleiași persoane emis de același stat membru emitent.

(e) Infracțiunea/infracțiunile:

Prezentul mandat se referă la un total de: ..... infracțiuni.

Descrierea circumstanțelor în care s-a/s-au săvârșit infracțiunea/infracțiunile, inclusiv momentul (data și ora), locul și gradul de participare la aceasta/acestea a persoanei căutate: *Notă: Din motive de claritate, în cazul în care, de ex., este vorba despre 3 infracțiuni, descrierile trebuie numerotate 1, 2 și 3. Să se utilizeze fraze scurte, dar care să descrie complet faptele. Rugăm precizie.*

.....

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii sau infracțiunilor și dispoziția legală sau codul aplicabil:

Notă: Să se introducă încadrarea juridică a infracțiunii și dispozițiile Codului penal încălcate.

.....

.....

I. Să se marcheze căsuțele corespunzătoare, după caz, dacă este vorba despre una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate de cel puțin 3 ani, astfel cum sunt definite în dreptul statului membru emitent:

- apartenența la o organizație criminală;
- terorismul;
- traficul de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope
- traficul ilicit de arme, muniții și materiale explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;

- spălarea produselor infracțiunii;
- falsificare, inclusiv falsificarea monedei euro;
- criminalitate informatică;
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;

- facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- omuciderea voluntară, lovituri și vătămări corporale grave;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpirea, sechestrarea și luarea de ostateci;
- rasismul și xenofobia;
- jafurile organizate sau armate;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea de fonduri;

- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea de documente administrative și traficul de falsuri;
- falsificarea mijloacelor de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de aeronave și nave;
- sabotajul.

II. Descrierea completă a infracțiunii sau a infracțiunilor care nu se înscriu în cazurile menționate la punctul (I): *Notă: Toate aspectele deja descrise mai sus în caseta (e) nu trebuie repetate la punctul (II). Dincolo de descrierea completă, nu este necesară nicio informație privind legislația națională.*

Dacă circumstanțele sunt deja indicate mai sus, a nu se repeta. Să nu se introducă texte juridice dacă circumstanțele sunt clar identificate mai sus; să se utilizeze această casetă numai în cazul în care se aplică dubla incriminare și dacă este necesar să se precizeze mai multe detalii privind circumstanțele față de ceea ce s-a menționat mai sus. Pentru ca un judecător să examineze dubla incriminare, nu este necesar să dispună de textul juridic, ci doar să cunoască circumstanțele precise ale speței, deși anumite jurisdicții solicită într-adevăr copii ale textului juridic.

.....
.....

Caseta (f)

Alte circumstanțe pertinente în speță

Notă:

În mod normal, această casetă nu se completează. A se utiliza numai în cazul în care se estimează că ar putea apărea dificultăți în executarea MEA, în ciuda clarificărilor furnizate prin comunicări directe între autoritățile judiciare. Aceasta este partea adecvată din formular pentru a solicita predări temporare, sau pentru cazul în care se preconizează o hotărâre negativă sau se solicită un act procedural specific (în special o declarație a suspectului). În cazul în care legislația statului de executare permite acest lucru, aici se poate solicita audierea prin videoconferință. Această casetă trebuie utilizată pentru a face o cerere de consimțământ în temeiul articolului 27 alineatul (4) din decizia-cadru.

Etapa premergătoare procesului (MEA este emis pentru desfășurarea urmăririi penale)

- A se descrie alte circumstanțe pertinente în speță, de ex.: dacă infracțiunea a fost săvârșită cu mult timp în urmă, de ce se emite MEA abia acum?

Etapa ulterioară procesului (MEA emis pentru executarea unei pedepse/decizii în lipsă)

- A se descrie alte circumstanțe pertinente în speță. De exemplu.....,absența ilegală din închisoare, deoarece infractorul nu s-a întors în penitenciar după o perioadă de eliberare temporară cuprinsă între 13 și 19 noiembrie 1995...”.

(f) Alte circumstanțe pertinente în speță (informații facultative):

(NB: NB: la acest punct se pot include observații privind extraterritorialitatea, întreruperea perioadelor limitate în timp și alte consecințe ale infracțiunii). Notă: De asemenea, se pot include observații privind restricțiile referitoare la contactele cu terți după arestare, indicații cu privire la riscul de distrugere a probelor sau la riscul de recidivă. În general, nu este necesar să se indice nicio întrerupere a perioadelor limitate în timp, dar, în cazul în care infracțiunea a fost săvârșită cu mult timp în urmă, o astfel de indicație ar putea fi utilă. De asemenea, anumite state membre ar putea solicita acest lucru în mod regulat, deși decizia-cadru nu îl solicită.

.....

.....

Caseta (g)
Sechestrarea

Notă:

Etapa premergătoare procesului (MEA este emis pentru desfășurarea urmăririi penale)

- A se descrie pe scurt obiectul solicitat (și anume o armă, un act de identitate, documente de călătorie etc.). În cazul în care nu este solicitat acest tip de cooperare, a se indica „nu se aplică”.
- De exemplu, a se descrie arma a cărei sechestrare este solicitată.
- Trebuie furnizate orice informații disponibile cu privire la alte cereri de asistență judiciară reciprocă sau la alte ordine de înghețare.
- Caseta (g) nu se referă la „obiecte personale”; a se indica obiectele care pot constitui probe, precum un laptop, documente personale sau telefoane mobile, pentru a permite sechestrarea obiectelor fără a emite un alt MEA.
- A se completa spațiile ținând cont de faptul că sechestrarea poate evita constituirea de comisii rogatorii ulterioare.

Etapa ulterioară procesului (MEA emis pentru executarea unei pedepse/decizii în lipsă)

- A se indica „nu se aplică” (cu excepția cazului în care hotărârea include un ordin de confiscare).

(g) Prezentul mandat se referă, de asemenea, la sechestrarea și predarea obiectelor care pot servi ca mijloace de probă:

Prezentul mandat se referă, de asemenea, la sechestrarea și predarea obiectelor dobândite de persoana căutată, ca urmare a comiterii infracțiunii:

Descrierea obiectelor (și a locului în care se află) (în cazul în care acestea sunt cunoscute):

Notă: cu cât această casetă se completează mai precis, cu atât este mai probabil să se evite constituirea de comisii rogatorii ulterioare.

.....
.....
.....

Caseta (h)

Notă:

Liniuțele au fost înlocuite cu căsuțe - se bifează căsuța corespunzătoare. În cazul în care Constituția nu prevede privarea de libertate cu caracter permanent, se indică „nu se aplică”.

Etapa premergătoare procesului (MEA este emis pentru desfășurarea urmăririi penale)

- Se bifează căsuța corespunzătoare, după caz.

Etapa ulterioară procesului (MEA emis pentru executarea unei pedepse/decizii în lipsă)

- Se bifează căsuța corespunzătoare, după caz.

(h) Infrațiunea sau infracțiunile pentru care s-a emis prezentul mandat este/sunt pasibile de o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate cu caracter permanent sau care are (au) avut ca efect o astfel de pedeapsă sau măsură:

- sistemul juridic al statului membru emitent prevede o reexaminare a pedepsei aplicate – la cerere sau după cel puțin 20 de ani – în vederea neexecutării acestei pedepse sau măsuri

și/sau

- sistemul juridic al statului membru emitent prevede aplicarea unor măsuri de clemență la care persoana în cauză are dreptul, în temeiul dreptului sau practicii statului membru emitent, în vederea neexecutării acestei pedepse sau măsuri.

Caseta (i)
Informații privind autoritatea emitentă

Notă:

- Numele reprezentantului acesteia: în diferitele versiuni lingvistice se va menționa numele deținătorului autorității judiciare.
- Se introduce adresa autorității emitente
- Se introduce numărul de telefon / fax / e-mailul autorității emitente
- Detaliile de contact pentru măsurile practice: Dacă este posibil, se indică numele și detaliile de contact ale unui reprezentant al autorității judiciare care cunoaște o limbă străină (engleză/franceză).

(i) Autoritatea judiciară care a emis mandatul:

Denumirea oficială: .....

Numele reprezentantului său:.....

Funcția (funcția/gradul): .....

Referința dosarului: .....

Adresa:

Nr. de telefon: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (..) .....

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) ( ).....

E-mail .....

Datele persoanei care poate fi contactată pentru a lua măsurile practice necesare predării persoanei:

Datele de contact ale autorității centrale

Notă:

Completați cu atenție toate datele de contact, după caz.

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea și primirea administrativă a mandatelor europene de arestare:

Denumirea autorității centrale: .....

.....

Persoana de contact, după caz (funcția/gradul și numele): .....

.....

Adresa: .....

.....

Nr. de telefon: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (....) .....

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (....) .....

E-mail: .....

Semnătura autorității judiciare emitente și informații cu privire la aceasta

Notă:

- Poate fi vorba despre autoritatea judiciară sau, de exemplu, despre un grefier care semnează în numele instanței.
- A se nota că țara solicitată poate solicita o ștampilă oficială a autorității emitente.

Semnătura autorității judiciare emitente și/sau a reprezentantului acesteia:

.....

Numele:

.....

Funcția (funcția/gradul):.....

Data: .....

Ștampila oficială (dacă este disponibilă). *Notă: este vorba despre ștampila oficială a autorității emitente în conformitate cu dreptul intern. Să se utilizeze oriunde este disponibilă.*

_____

ANEXA IV

LIMBILE ACCEPTATE DE STATELE MEMBRE ÎN MOMENTUL PRIMIRII UNUI MANDATUL EUROPEAN DE ARESTARE

În conformitate cu articolul 8 alineatul (2) din decizia-cadru, statele membre au făcut următoarele declarații cu privire la limbile acceptate în momentul primirii unui MEA:

- Austria:** limba germană sau altă limbă cu condiția reciprocității (acceptă să primească MEA în limba oficială a unui stat membru, dacă acesta acceptă să primească un MEA emis de autoritățile judiciare austriece în limba germană).
- Belgia:** limba franceză, limba olandeză, limba germană.
- Bulgaria:** limba bulgară.
- Cipru:** limba greacă, limba turcă, limba engleză.
- Republica Cehă:** limba cehă; în privința Republicii Slovacă, Republica Cehă va accepta un MEA emis în limba slovacă sau însoțit de o traducere în limba slovacă, în timp ce în privința Austriei, Republica Cehă va accepta un MEA emis în limba germană.
- Danemarca:** limba daneză, limba engleză, limba suedeză.
- Estonia:** limba estonă sau limba engleză.
- Finlanda:** limba finlandeză, limba suedeză, limba engleză.
- Franța:** limba franceză.
- Germania:** Germania aplică principiul reciprocității (acceptă să primească MEA în limba oficială a unui stat membru, dacă acesta acceptă să primească un MEA emis de autoritățile judiciare germane în limba germană).
- Grecia:** limba greacă.
- Ungaria:** limba maghiară sau o traducere a MEA în limba maghiară. În privința statelor membre care nu acceptă MEA exclusiv în propria limbă sau în una din limbile lor oficiale, Ungaria acceptă MEA în limba engleză, franceză sau germană sau însoțit de o traducere în una din aceste limbi.

Irlanda:	limba irlandeză sau limba engleză sau o limbă indicată prin ordinul Ministerului Justiției sau MEA însoțit de o traducere în limba irlandeză sau engleză.
Italia:	limba italiană.
Letonia:	limba letonă, limba engleză.
Lituania:	limba lituaniană, limba engleză.
Luxemburg:	limba franceză, limba germană, limba engleză.
Malta:	limba malteză, limba engleză.
Țările de Jos:	limba olandeză, limba engleză sau orice altă limbă oficială a Uniunii Europene cu condiția furnizării în același timp a unei traduceri în limba engleză.
Polonia:	limba poloneză.
Portugalia	limba portugheză.
România:	limba română, limba franceză sau limba engleză.
Slovacia:	limba slovacă sau, pe baza unor tratate bilaterale anterioare, limba germană pentru Austria, limba cehă pentru Republica Cehă, limba poloneză pentru Polonia.
Slovenia:	limba slovenă și limba engleză.
Spania:	limba spaniolă. În situația în care un MEA este emis printr-o alertă SIS, autoritatea judiciară de executare va asigura traducerea, dacă mandatul nu este în limba spaniolă.
Suedia:	limba suedeză, limba daneză, limba norvegiană, limba engleză sau o traducere în una din aceste limbi.
Regatul Unit:	limba engleză sau o traducere a MEA în limba engleză.

ANEXA V

TERMENELE PRIMIRII MANDATULUI EUROPEAN DE ARESTARE ULTERIOR ARESTĂRII PERSOANEI CĂUTATE

Austria	40 de zile.
Belgia	10 zile.
Bulgaria	24 de ore.
Cipru	3 zile cu condiția ca mandatul european de arestare să fi fost emis înainte de arestarea persoanei căutate
Republica Cehă	40 de zile.
Danemarca	cât de curând posibil (în conformitate cu legislația daneză privind deciziile administrative, extrădarea trebuie făcută cât mai rapid cu putință sau, pe cât posibil, într-un termen de 10 zile după ce persoana a fost arestată sau a consimțit să fie extrădată).
Estonia	3 zile lucrătoare.
Finlanda	cât de curând posibil sau la cerere, într-un termen stabilit de autoritatea finlandeză de executare competentă, cu toate acestea legislația finlandeză nu impune înaintarea obligatorie a unui MEA în situația în care o solicitare pentru un MEA a fost deja inclusă într-o alertă SIS.
Franța	6 zile lucrătoare.
Germania	40 de zile.
Grecia	15 zile, poate fi extins la 30 de zile.
Ungaria	40 de zile
Irlanda	Persoana căutată este arestată după primirea și aprobarea MEA de către High Court (Înalta Curte de Justiție). În momentul în care SIS se va aplica în Irlanda, se va aplica un termen de 7 zile.
Italia	10 zile.
Letonia	48 de ore.
Lituania	48 de ore după arestarea persoanei.

Luxemburg	6 zile lucrătoare.
Malta	În situațiile în care există o alertă SIS, această este considerată a fi un MEA, iar instanța poate stabili un termen pentru primirea unui MEA. În alte situații, arestarea poate fi efectuată în temeiul unui mandat provizoriu de arestare și se aplică un termen de 48 de ore pentru primirea mandatului. Arestările provizorii se vor efectua numai în împrejurări excepționale.
Țările de Jos	În privința statelor membre care participă la SIS: cel mai târziu în a 23-a zi după arestare atunci când aceasta se bazează pe alerta SIS. În privința statelor membre care nu participă la SIS, MEA trebuie primit cât mai curând posibil.
Polonia	48 de ore.
Portugalia	Rămâne la aprecierea curților, de obicei 10 zile.
România	48 de ore după arestarea persoanei, cu participarea procurorului, a avocatului acesteia și, dacă este cazul, a unui interpret, în conformitate cu Codul român de procedură penală.
Slovacia	18 zile după arestarea unei persoane, pentru primirea mandatului european de arestare în original și a documentului original însoțit de o traducere a MEA în limba slovacă. În cazul în care documentele menționate nu se primesc în 18 zile, procurorul poate prezenta judecătorului o cerere de eliberare a persoanei din arest, dacă este cazul; în cazul în care documentele nu se primesc în 40 de zile, eliberarea persoanei devine obligatorie.
Slovenia	10 zile.
Spania	Legislația spaniolă nu prevede un termen pentru primirea MEA în original. Cu toate acestea, autoritățile judiciare de executare pot solicita să primească MEA cât de curând posibil și, în orice caz, într-un termen de 10 zile de la arestarea persoanei.
Suedia	cât de curând posibil (câteva zile, la hotărârea procurorului)
Regatul Unit	48 de ore după arestarea provizorie; cu toate acestea, arestările provizorii se vor efectua numai în împrejurări excepționale; în condițiile în care se solicită acest lucru, trebuie prezentat MEA, în caz contrar subiectul urmând a fi eliberat.

ANEXA VI

JUDGMENT OF THE COURT (Grand Chamber)

16 June 2005

(Police and judicial cooperation in criminal matters – Articles 34 EU and 35 EU – Framework Decision 2001/220/JHA – Standing of victims in criminal proceedings – Protection of vulnerable persons – Hearing of minors as witnesses – Effects of a framework decision)

In Case C-105/03,

REFERENCE for a preliminary ruling under Article 35 EU by the judge in charge of preliminary enquiries at the Tribunale di Firenze (Italy), made by decision of 3 February 2003, received at the Court on 5 March 2003, in criminal proceedings against

Maria Pupino

THE COURT (Grand Chamber),

composed of V. Skouris, President, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta and A. Borg Barthet, Presidents of Chambers, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues (Rapporteur), P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis and M. Ilešič, Judges

Advocate General: J. Kokott,

Registrar: L. Hewlett, Principal Administrator,

having regard to the written procedure and further to the hearing on 26 October 2004,
after considering the observations submitted on behalf of:

- Mrs Pupino, represented by M. Guagliani and D. Tanzarella, avvocati,
- the Italian Government, represented by I.M. Braguglia, acting as Agent, assisted by P. Gentili, avvocato dello Stato,
- the Greek Government, represented by A. Samoni-Rantou and K. Boskovits, acting as Agents,
- the French Government, represented by R. Abraham, G. de Bergues and C. Isidoro, acting as Agents,
- the Netherlands Government, represented by H.G. Sevenster and C. Wissels, acting as Agents,
- the Portuguese Government, represented by L. Fernandes, acting as Agent,
- the Swedish Government, represented by A. Kruse and K. Wistrand, acting as Agents,
- the United Kingdom Government, represented by R. Caudwell and E. O'Neill, acting as Agents, assisted by M. Hoskins, Barrister,
- the Commission of the European Communities, represented by M. Condou-Durande and L. Visaggio, acting as Agents,

after hearing the Opinion of the Advocate General at the sitting on 11 November 2004,
gives the following

Judgment

- 1 The reference for a preliminary ruling concerns the interpretation of Articles 2, 3 and 8 of Council Framework Decision 2001/220/JHA of 15 March 2001 on the standing of victims in criminal proceedings (OJ 2001 L 82, p. 1; 'the Framework Decision').
- 2 The reference has been made in the context of criminal proceedings against Mrs Pupino, a nursery school teacher charged with inflicting injuries on pupils aged less than five years at the time of the facts.

Legal background

The Treaty on European Union

- 3 Under Article 34(2) EU, in the version resulting from the Treaty of Amsterdam, which forms part of Title VI of the Treaty on European Union, headed ‘Provisions on police and judicial cooperation in criminal matters’:

‘The Council shall take measures and promote cooperation, using the appropriate form and procedures as set out in this Title, contributing to the pursuit of the objectives of the Union. To that end, acting unanimously on the initiative of any Member State or of the Commission, the Council may:

...

- b) adopt framework decisions for the purpose of approximation of the laws and regulations of the Member States. Framework decisions shall be binding upon the Member States as to the result to be achieved but shall leave to the national authorities the choice of form and methods. They shall not entail direct effect;

...’

- 4 Article 35 EU provides that:

‘1. The Court of Justice shall have jurisdiction, subject to the conditions laid down in this Article, to give preliminary rulings on the validity and interpretation of framework decisions, and decisions on the interpretation of conventions established under this Title and on the validity and interpretation of the measures implementing them.

2. By a declaration made at the time of signature of the Treaty of Amsterdam or at any time thereafter, any Member State shall be able to accept the jurisdiction of the Court of Justice to give preliminary rulings as specified in paragraph 1.

3. A Member State making a declaration pursuant to paragraph 2 shall specify that either:
- a) any court or tribunal of that State against whose decisions there is no judicial remedy under national law may request the Court of Justice to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the validity or interpretation of an act referred to in paragraph 1 if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment; or
  - b) any court or tribunal of that State may request the Court of Justice to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the validity or interpretation of an act referred to in paragraph 1 if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment.

...'

- 5 The information published in the Official Journal of the European Communities of 1 May 1999 (OJ 1999 L 114, p. 56) on the date of entry into force of the Treaty of Amsterdam shows that the Italian Republic has made a declaration under Article 35(2) EU, whereby it has accepted the jurisdiction of the Court of Justice to rule in accordance with the arrangements under Article 35(3)(b) EU.

The Framework Decision

- 6 Under Article 2 of the Framework Decision, headed 'Respect and recognition':

- '1. Each Member State shall ensure that victims have a real and appropriate role in its criminal legal system. It shall continue to make every effort to ensure that victims are treated with due respect for the dignity of the individual during proceedings and shall recognise the rights and legitimate interests of victims with particular reference to criminal proceedings.
2. Each Member State shall ensure that victims who are particularly vulnerable can benefit from specific treatment best suited to their circumstances.'

7 Article 3 of the Framework Decision, headed ‘Hearings and provision of evidence’ provides:

‘Each Member State shall safeguard the possibility for victims to be heard during proceedings and to supply evidence.

Each Member State shall take appropriate measures to ensure that its authorities question victims only insofar as necessary for the purpose of criminal proceedings.’

8 Article 8 of the Framework Decision, headed ‘Right to protection’, provides in paragraph 4:

‘Each Member State shall ensure that, where there is a need to protect victims – particularly those most vulnerable – from the effects of giving evidence in open court, victims may, by decision taken by the court, be entitled to testify in a manner which will enable this objective to be achieved, by any appropriate means compatible with its basic legal principles.’

9 Under Article 17 of the Framework Decision, each Member State is required to bring into force the laws, regulations and administrative provisions necessary to comply with the Framework Decision ‘not later than 22 March 2002’.

National legislation

10 Article 392 of the Codice di procedura penale (Italian Code of Criminal Procedure; ‘the CPP’), which appears in Book V, Part II, Title VII, headed ‘Preliminary enquiries and preliminary hearing’, provides:

‘1. During the preliminary enquiry, the Public Prosecutor’s Office and the person being examined may ask the judge to take evidence under special arrangements:

- a) where there are reasonable grounds for believing that the witness cannot be heard in open court by reason of illness or serious impediment;

b) where, on the basis of specific facts, there are reasonable grounds for believing that the witness is vulnerable to violence, threats, offers or promises of money or other benefits, to induce him or her not to testify or to give false testimony.

...

1a. In proceedings for offences under Articles 600a, 600b, 600d, 609a, 609c, 609d, and 609g of the criminal code [concerning sexual offences or offences with a sexual background], the Public Prosecutor's Office and the person being examined may ask for persons aged under 16 years to be heard in accordance with special arrangements even outside the cases referred to in paragraph 1.

...'

11 Under Article 398(5a) of the CPP:

'In enquiries concerning offences under Articles 600a, 600b, 600d, 609a, 609c, 609d, and 609g of the criminal code, where the evidence involves minors under 16, the judge shall determine by order the place, time and particular circumstances for hearing evidence where a minor's situation makes it appropriate and necessary. In such cases, the hearing can be held in a place other than the court, in special facilities or, failing that, at the minor's home. The witness statements must be fully documented by the use of sound and audiovisual recording equipment. Where recording equipment or technical personnel are not available, the judge shall use the expert report or technical advice procedures. The interview shall also be minuted. The recordings shall be transcribed only at the request of the parties.'

Factual background and the question referred

12 The order for reference shows that, in the criminal proceedings against Mrs Pupino, it is alleged that, in January and February 2001, she committed several offences of 'misuse of disciplinary measures' within the meaning of Article 571 of the Italian Criminal Code ('the CP') against a number of her pupils aged less than five years at the time, by such acts as regularly striking them, threatening to give them tranquillisers and to put sticking plasters over their mouths, and forbidding them from going to the toilet. She is further charged that, in February 2001, she inflicted 'serious injuries', as referred to in Articles 582, 585 and 576 of the CP, in conjunction with Article 61(2) and (11) thereof, by hitting a pupil in such a way as to cause a slight swelling of the forehead. The proceedings before the Tribunale di Firenze are at the preliminary enquiry stage.

- 13 The referring court states in that respect that, under Italian law, criminal procedure comprises two distinct stages. During the first stage, namely that of the preliminary enquiry, the Public Prosecutor's Office makes enquiries and, under the supervision of the judge in charge of preliminary enquiries, gathers the evidence on the basis of which it will assess whether the prosecution should be abandoned or the matter should proceed to trial. The final decision on whether to allow the prosecution to proceed or to dismiss the matter is taken by the judge in charge of preliminary enquiries at the conclusion of an informal hearing.
- 14 A decision to send the examined person for trial opens the second stage of the proceedings, namely the adversarial stage, in which the judge in charge of preliminary enquiries does not take part. The proceedings proper begin with this stage. It is only at that stage that, as a rule, evidence must be taken at the initiative of the parties and in compliance with the adversarial principle. The referring court states that it is during the trial that the parties' submissions may be accepted as evidence within the technical sense of the term. In those circumstances, the evidence gathered by the Public Prosecutor's Office during the preliminary enquiry stage, in order to enable the Office to decide whether to institute criminal proceedings by proposing committal for trial or to ask for the matter to be closed, must be subjected to cross-examination during the trial proper in order to acquire the value of 'evidence' in the full sense.
- 15 The national court states, however, that there are exceptions to that rule, laid down by Article 392 of the CPP, which allow evidence to be established early, during the preliminary enquiry period, on a decision of the judge in charge of preliminary enquiries and in compliance with the adversarial principle, by means of the Special Inquiry procedure. Evidence gathered in that way has the same probative value as that gathered during the second stage of the proceedings. Article 392(1a) of the CPP has introduced the possibility of using that special procedure when taking evidence from victims of certain restrictively listed offences (sexual offences or offences with a sexual background) aged less than 16 years, even outside the cases envisaged in paragraph 1 of that article. Article 398(5a) of the CPP also allows the same judge to order evidence to be taken, in the case of enquiries concerning offences referred to in Article 392(1a) of the CPP, under special arrangements allowing the protection of the minors concerned. According to the national court, those additional derogations are designed to protect, first, the dignity, modesty and character of a minor witness, and, secondly, the authenticity of the evidence.

- 16 In this case, the Public Prosecutor's Office asked the judge in charge of preliminary enquiries in August 2001 to take the testimony of eight children, witnesses and victims of the offences for which Mrs Pupino is being examined, by the special procedure for taking evidence early, pursuant to Article 392(1a) of the CPP, on the ground that such evidence could not be deferred until the trial on account of the witnesses' extreme youth, inevitable alterations in their psychological state, and a possible process of repression. The Public Prosecutor's Office also requested that evidence be gathered under the special arrangements referred to in Article 398(5a) of the CPP, whereby the hearing should take place in specially designed facilities, with arrangements to protect the dignity, privacy and tranquillity of the minors concerned, possibly involving an expert in child psychology by reason of the delicate and serious nature of the facts and the difficulties caused by the victims' young age. Mrs Pupino opposed that application, arguing that it did not fall within any of the cases envisaged by Article 392(1) and (1a) of the CPP.
- 17 The referring court states that, under the national provisions in question, the application of the Public Prosecutor's Office would have to be dismissed. Those provisions do not provide for the use of the Special Inquiry procedure, or for the use of special arrangements for gathering evidence, where the facts are such as those alleged against the defendant, even if there is no reason to preclude those provisions also covering cases other than those referred to in Article 392(1) of the CPP in which the victim is a minor. A number of offences excluded from the scope of Article 392(1) of the CPP might well prove more serious for the victim than those referred to in that provision. That, in the view of the national court, is the case here, where, according to the Public Prosecutor's Office, Mrs Pupino maltreated several children aged less than five years, causing them psychological trauma.

18 Considering that, ‘apart from the question of the existence or otherwise of a direct effect of Community law’, the national court must ‘interpret its national law in the light of the letter and the spirit of Community provisions’, and having doubts as to the compatibility of Articles 392(1a) and 398(5a) of the CPP with Articles 2, 3 and 8 of the Framework Decision, inasmuch as the provisions of that code limit the ability of the judge in charge of preliminary enquiries to apply the Special Inquiry procedure for the early gathering of evidence, and the special arrangements for its gathering, to sexual offences or offences with a sexual background, the judge in charge of preliminary enquiries at the Tribunale di Firenze has decided to stay the proceedings and ask the Court of Justice to rule on the scope of Articles 2, 3 and 8 of the Framework Decision.

Jurisdiction of the Court of Justice

- 19 Under Article 46(b) EU, the provisions of the EC, EAEC and ECSC Treaties concerning the powers of the Court of Justice and the exercise of those powers, including the provisions of Article 234 EC, apply to the provisions of Title VI of the Treaty on European Union under the conditions laid down by Article 35 EU. It follows that the system under Article 234 EC is capable of being applied to the Court’s jurisdiction to give preliminary rulings by virtue of Article 35 EU, subject to the conditions laid down by that provision.
- 20 As stated in paragraph 5 of this judgment, the Italian Republic indicated by a declaration which took effect on 1 May 1999, the date on which the Treaty of Amsterdam came into force, that it accepted the jurisdiction of the Court of Justice to rule on the validity and interpretation of the acts referred to in Article 35 EU in accordance with the rules laid down in paragraph 3(b) of that article.
- 21 Concerning the acts referred to in Article 35(1) EU, Article 35(3)(b) provides, in terms identical to those of the first and second paragraphs of Article 234 EC, that ‘any court or tribunal’ of a Member State may ‘request the Court of Justice to give a preliminary ruling’ on a question raised in a case pending before it and concerning the ‘validity or interpretation’ of such acts, ‘if it considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment’.

- 22 It is undisputed, first, that the judge in charge of preliminary enquiries in criminal proceedings, such as those instituted in this case, acts in a judicial capacity, so that he must be regarded as a ‘court or tribunal of a Member State’ within the meaning of Article 35 EU (see to that effect, in relation to Article 234 EC, Joined Cases C-54/94 and C-74/94 *Cacchiarelli and Stanghellini* [1995] ECR I-391, and Joined Cases C-74/95 and C-129/95 X [1996] ECR I-6609) and, secondly, that the Framework Decision, based on Articles 31 EU and 34 EU, is one of the acts referred to in Article 35(1) EU, in respect of which the Court may give a preliminary ruling.
- 23 Whilst in principle, therefore, the Court of Justice has jurisdiction to reply to the question raised, the French and Italian Governments have nevertheless raised an objection of inadmissibility against the application that has been made, arguing that the Court’s answer would not be useful in resolving the dispute in the main proceedings.
- 24 The French Government argues that the national court is seeking to apply certain provisions of the Framework Decision in place of national legislation, whereas, in accordance with the very wording of Article 34(2)(b) EU, Framework Decisions cannot have such a direct effect. It further points out that, as the national court itself acknowledges, an interpretation of national law in accordance with the Framework Decision is impossible. In accordance with the case-law of the Court of Justice, the principle that national law must be given a conforming interpretation cannot lead to an interpretation that is *contra legem*, or to a worsening of the position of an individual in criminal proceedings, on the basis of the Framework Decision alone, which is precisely what would happen in the main proceedings.
- 25 The Italian Government argues as its main argument that framework decisions and Community directives are completely different and separate sources of law, and that a framework decision cannot therefore place a national court under an obligation to interpret national law in conformity, such as the obligation which the Court of Justice has found in its case-law concerning Community directives.

- 26 Without expressly querying the admissibility of the reference, the Swedish and United Kingdom Governments generally argue in the same way as the Italian Government, insisting in particular on the inter-governmental nature of cooperation between Member States in the context of Title VI of the Treaty on European Union.
- 27 Finally, the Netherlands Government stresses the limits imposed on the obligation of conforming interpretation and poses the question whether, assuming that obligation applies to framework decisions, it can apply in the case in the main proceedings, have regard precisely to those limits.
- 28 As stated in paragraph 19 of this judgment, the system under Article 234 EC is capable of being applied to Article 35 EU, subject to the conditions laid down in Article 35.
- 29 Like Article 234 EC, Article 35 EU makes reference to the Court of Justice for a preliminary ruling subject to the condition that the national court ‘considers that a decision on the question is necessary in order to enable it to give judgment’, so that the case-law of the Court of Justice on the admissibility of references under Article 234 EC is, in principle, transposable to references for a preliminary ruling submitted to the Court of Justice under Article 35 EU.
- 30 It follows that the presumption of relevance attaching to questions referred by national courts for a preliminary ruling may be rebutted only in exceptional cases, where it is quite obvious that the interpretation of Community law sought bears no relation to the actual facts of the main action or to its purpose, or where the problem is hypothetical and the Court does not have before it the factual or legal material necessary to give a useful answer to the questions submitted. Save for such cases, the Court is, in principle, required to give a ruling on questions concerning the interpretation of the acts referred to in Article 35(1) EU (see for example, in relation to Article 234 CE, Case C-355/97 Beck and Bergdorf [1999] ECR I-4977, paragraph 22, and Case C-17/03 VEMW and Others [2005] ECR I-0000, paragraph 34).

- 31 Having regard to the arguments of the French, Italian, Swedish, Netherlands and United Kingdom Governments, it has to be examined whether, as the national court presupposes and as the French, Greek and Portuguese Governments and the Commission maintain, the obligation on the national authorities to interpret their national law as far as possible in the light of the wording and purpose of Community directives applies with the same effects and within the same limits where the act concerned is a framework decision taken on the basis of Title VI of the Treaty on European Union.
- 32 If so, it has to be determined whether, as the French, Italian, Swedish and United Kingdom Governments have observed, it is obvious that a reply to the question referred cannot have a concrete impact on the solution of the dispute in the main proceedings, given the inherent limits on the obligation of conforming interpretation.
- 33 It should be noted at the outset that the wording of Article 34(2)(b) EU is very closely inspired by that of the third paragraph of Article 249 EC. Article 34(2)(b) EU confers a binding character on framework decisions in the sense that they ‘bind’ the Member States ‘as to the result to be achieved but shall leave to the national authorities the choice of form and methods’.
- 34 The binding character of framework decisions, formulated in terms identical to those of the third paragraph of Article 249 EC, places on national authorities, and particularly national courts, an obligation to interpret national law in conformity.
- 35 The fact that, by virtue of Article 35 EU, the jurisdiction of the Court of Justice is less extensive under Title VI of the Treaty on European Union than it is under the EC Treaty, and the fact that there is no complete system of actions and procedures designed to ensure the legality of the acts of the institutions in the context of Title VI, does nothing to invalidate that conclusion.

- 36 Irrespective of the degree of integration envisaged by the Treaty of Amsterdam in the process of creating an ever closer union among the peoples of Europe within the meaning of the second paragraph of Article 1 EU, it is perfectly comprehensible that the authors of the Treaty on European Union should have considered it useful to make provision, in the context of Title VI of that treaty, for recourse to legal instruments with effects similar to those provided for by the EC Treaty, in order to contribute effectively to the pursuit of the Union's objectives.
- 37 The importance of the Court's jurisdiction to give preliminary rulings under Article 35 EU is confirmed by the fact that, under Article 35(4), any Member State, whether or not it has made a declaration pursuant to Article 35(2), is entitled to submit statements of case or written observations to the Court in cases which arise under Article 35(1).
- 38 That jurisdiction would be deprived of most of its useful effect if individuals were not entitled to invoke framework decisions in order to obtain a conforming interpretation of national law before the courts of the Member States.
- 39 In support of their position, the Italian and United Kingdom Governments argue that, unlike the EC Treaty, the Treaty on European Union contains no obligation similar to that laid down in Article 10 EC, on which the case-law of the Court of Justice partially relied in order to justify the obligation to interpret national law in conformity with Community law.
- 40 That argument must be rejected.
- 41 The second and third paragraphs of Article 1 of the Treaty on European Union provide that that treaty marks a new stage in the process of creating an ever closer union among the peoples of Europe and that the task of the Union, which is founded on the European Communities, supplemented by the policies and forms of cooperation established by that treaty, shall be to organise, in a manner demonstrating consistency and solidarity, relations between the Member States and between their peoples.

- 42 It would be difficult for the Union to carry out its task effectively if the principle of loyal cooperation, requiring in particular that Member States take all appropriate measures, whether general or particular, to ensure fulfilment of their obligations under European Union law, were not also binding in the area of police and judicial cooperation in criminal matters, which is moreover entirely based on cooperation between the Member States and the institutions, as the Advocate General has rightly pointed out in paragraph 26 of her Opinion.
- 43 In the light of all the above considerations, the Court concludes that the principle of conforming interpretation is binding in relation to framework decisions adopted in the context of Title VI of the Treaty on European Union. When applying national law, the national court that is called upon to interpret it must do so as far as possible in the light of the wording and purpose of the framework decision in order to attain the result which it pursues and thus comply with Article 34(2)(b) EU.
- 44 It should be noted, however, that the obligation on the national court to refer to the content of a framework decision when interpreting the relevant rules of its national law is limited by general principles of law, particularly those of legal certainty and non-retroactivity.
- 45 In particular, those principles prevent that obligation from leading to the criminal liability of persons who contravene the provisions of a framework decision from being determined or aggravated on the basis of such a decision alone, independently of an implementing law (see for example, in relation to Community directives, Joined Cases C-74/95 and C-129/95 X [1996] ECR I-6609, paragraph 24, and Joined Cases C-387/02, C-391/02 and C-403/02 Berlusconi and Others [2005] ECR I-0000, paragraph 74).
- 46 However, the provisions which form the subject-matter of this reference for a preliminary ruling do not concern the extent of the criminal liability of the person concerned but the conduct of the proceedings and the means of taking evidence.

47 The obligation on the national court to refer to the content of a framework decision when interpreting the relevant rules of its national law ceases when the latter cannot receive an application which would lead to a result compatible with that envisaged by that framework decision. In other words, the principle of conforming interpretation cannot serve as the basis for an interpretation of national law *contra legem*. That principle does, however, require that, where necessary, the national court consider the whole of national law in order to assess how far it can be applied in such a way as not to produce a result contrary to that envisaged by the framework decision.

48 In this case, as the Advocate General has pointed out in paragraph 40 of her Opinion, it is not obvious that an interpretation of national law in conformity with the framework decision is impossible. It is for the national court to determine whether, in this case, a conforming interpretation of national law is possible.

49 Subject to that reservation, the Court will answer the question referred.

The question referred for a preliminary ruling

50 By its question, the national court essentially asks whether, on a proper interpretation of Articles 2, 3 and 8(4) of the Framework Decision, a national court must be able to authorise young children, who, as in this case, claim to have been victims of maltreatment, to give their testimony in accordance with arrangements ensuring them an appropriate level of protection, outside the public trial and before it is held.

51 Article 3 of the Framework Decision requires each Member State to safeguard the possibility for victims to be heard during proceedings and to supply evidence, and to take appropriate measures to ensure that its authorities question victims only insofar as necessary for the purpose of criminal proceedings.

- 52 Articles 2 and 8(4) of the Framework Decision require each Member State to make every effort to ensure that victims are treated with due respect for their personal dignity during proceedings, to ensure that particularly vulnerable victims benefit from specific treatment best suited to their circumstances, and to ensure that where there is a need to protect victims, particularly those most vulnerable, from the effects of giving evidence in open court, victims may, by decision taken by the court, be entitled to testify in a manner enabling that objective to be achieved, by any appropriate means compatible with its basic legal principles.
- 53 The Framework Decision does not define the concept of a victim's vulnerability for the purposes of Articles 2(2) and 8(4). However, independently of whether a victim's minority is as a general rule sufficient to classify such a victim as particularly vulnerable within the meaning of the Framework Decision, it cannot be denied that where, as in this case, young children claim to have been maltreated, and maltreated, moreover, by a teacher, those children are suitable for such classification having regard in particular to their age and to the nature and consequences of the offences of which they consider themselves to have been victims, with a view to benefiting from the specific protection required by the provisions of the Framework Decision referred to above.
- 54 None of the three provisions of the Framework Decision referred to by the national court lays down detailed rules for implementing the objectives which they state, and which consist, in particular, in ensuring that particularly vulnerable victims receive 'specific treatment best suited to their circumstances', and the benefit of special hearing arrangements that are capable of guaranteeing to all victims treatment which pays due respect to their individual dignity and gives them the opportunity to be heard and to supply evidence, and in ensuring that those victims are questioned 'only insofar as necessary for the purpose of criminal proceedings'.

- 55 Under the legislation at issue in the main proceedings, testimony given during the preliminary enquiries must generally be repeated at the trial in order to acquire full evidential value. It is, however, permissible in certain cases to give that testimony only once, during the preliminary enquiries, with the same probative value, but under different arrangements from those which apply at the trial.
- 56 In those circumstances, achievement of the aims pursued by the abovementioned provisions of the framework decision require that a national court should be able, in respect of particularly vulnerable victims, to use a special procedure, such as the Special Inquiry for early gathering of evidence provided for in the law of a Member State, and the special arrangements for hearing testimony for which provision is also made, if that procedure best corresponds to the situation of those victims and is necessary in order to prevent the loss of evidence, to reduce the repetition of questioning to a minimum, and to prevent the damaging consequences, for those victims, of their giving testimony at the trial
- 57 It should be noted in that respect that, according to Article 8(4) of the Framework Decision, the conditions for giving testimony that are adopted must in any event be compatible with the basic legal principles of the Member State concerned.
- 58 Moreover, in accordance with Article 6(2) EU, the Union must respect fundamental rights, as guaranteed by the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms signed in Rome on 4 November 1950 ('the Convention'), and as they result from the constitutional traditions common to the Member States, as general principles of law.
- 59 The Framework Decision must thus be interpreted in such a way that fundamental rights, including in particular the right to a fair trial as set out in Article 6 of the Convention and interpreted by the European Court of Human Rights, are respected.

60 It is for the national court to ensure that – assuming use of the Special Inquiry and of the special arrangements for the hearing of testimony under Italian law is possible in this case, bearing in mind the obligation to give national law a conforming interpretation – the application of those measures is not likely to make the criminal proceedings against Mrs Pupino, considered as a whole, unfair within the meaning of Article 6 of the Convention, as interpreted by the European Court of Human Rights (see, for example, ECHR judgments of 20 December 2001, *P.S. v Germany*, of 2 July 2002, *S.N. v Sweden*, Reports of judgments and decisions 2002-V, of 13 February 2004, *Rachdad v France*, and the decision of 20 January 2005, *Accardi and Others v Italy*, App. 30598/02).

61 In the light of all the above considerations, the answer to the question must be that Articles 2, 3 and 8(4) of the Framework Decision must be interpreted as meaning that the national court must be able to authorise young children, who, as in this case, claim to have been victims of maltreatment, to give their testimony in accordance with arrangements allowing those children to be guaranteed an appropriate level of protection, for example outside the trial and before it takes place. The national court is required to take into consideration all the rules of national law and to interpret them, so far as possible, in the light of the wording and purpose of the Framework Decision.

Costs

62 Since these proceedings are, for the parties to the main proceedings, a step in the proceedings before the national court, the decision on costs is a matter for that court. Costs incurred in submitting observations to the Court, other than by those parties, are not recoverable.

On those grounds, the Court (Grand Chamber) hereby rules:

Articles 2, 3 and 8(4) of Council Framework Decision 2001/220/JHA of 15 March 2001 on the standing of victims in criminal proceedings must be interpreted as meaning that the national court must be able to authorise young children, who, as in this case, claim to have been victims of maltreatment, to give their testimony in accordance with arrangements allowing those children to be guaranteed an appropriate level of protection, for example outside the trial and before it takes place.

The national court is required to take into consideration all the rules of national law and to interpret them, so far as possible, in the light of the wording and purpose of the Framework Decision.

[Signatures]

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

3 mai 2007

„Cooperare polițienească și judiciară în materie penală – Articolul 6 alineatul (2) și articolul 34 alineatul (2) litera (b) UE – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre – Armonizarea legislațiilor naționale – Eliminarea verificării dublei incriminări – Validitate”

În cauza C-303/05,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 35 UE de Arbitragehof (Belgia), prin decizia din 13 iulie 2005, primită de Curte la 29 iulie 2005, în procedura

Advocaten voor de Wereld VZW

împotriva

Leden van de Ministerraad,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász și J. Klučka, președinți de cameră, domnii J. N. Cunha Rodrigues (raportor), J. Makarczyk, U. Löhmus, E. Levits și L. Bay Larsen, judecători,

avocat general: domnul D. Ruiz-Jarabo Colomer,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 11 iulie 2006,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Advocaten voor de Wereld VZW, de L. Deleu, P. Bekaert și F. van Vlaenderen, avocat;
- pentru guvernul belgian, de domnul M. Wimmer, în calitate de agent, asistat de E. Jacobowitz și P. de Maeyer, avocats;
- pentru guvernul ceh, de domnul T. Boček, în calitate de agent;
- pentru guvernul spaniol, de domnul J. M. Rodríguez Cárcomo, în calitate de agent;
- pentru guvernul francez, de domnii G. de Bergues și J.-C. Niollet, precum și de doamna E. Belliard, în calitate de agenți;
- pentru guvernul leton, de doamna E. Balode-Buraka, în calitate de agent;
- pentru guvernul lituanian, de domnul D. Kriauciūnas, în calitate de agent;
- pentru guvernul olandez, de doamnele H. G. Sevenster, M. de Mol și C. M. Wissels, în calitate de agenți;
- pentru guvernul polonez, de domnul J. Pietras, în calitate de agent;
- pentru guvernul finlandez, de doamna E. Bygglin, în calitate de agent;
- pentru guvernul Regatului Unit, de doamnele S. Nwaokolo și C. Gibbs, în calitate de agenți, asistate de domnul A. Dashwood, barrister;
- pentru Consiliul Uniunii Europene, de doamna S. Kyriakopoulou, precum și de domnii J. Schutte și O. Petersen, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii W. Bogensberger și R. Troosters, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 12 septembrie 2006,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește verificarea validității Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3, denumită în continuare „decizia-cadru”).

- 2 Această cerere a fost prezentată în cadrul unei acțiuni introduse de Advocaten voor de Wereld VZW (denumit în continuare „Advocaten voor de Wereld”) la Arbitragehof, în scopul anulării legii belgiene din 19 decembrie 2003 privind mandatul european de arestare (*Moniteur belge* din 22 decembrie 2003, p. 60075, denumită în continuare „legea din 19 decembrie 2003”) și în special a articolului 3, a articolului 5 alineatele 1 și 2, precum și a articolului 7.

Cadrul juridic

- 3 Potrivit considerentului (5) al deciziei-cadru:

„Obiectivul stabilit pentru Uniune, și anume, de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, duce la eliminarea extrădării între statele membre și la înlocuirea acesteia cu un sistem de predare între autoritățile judiciare. Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de extrădare. Relațiile de cooperare clasice care au dominat până în prezent între statele membre ar trebui să fie înlocuite cu un sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive, într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.”

- 4 Considerentul (6) al deciziei-cadru are următorul cuprins:

„Mandatul de arestare european prevăzut în prezenta decizie-cadru constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept «piatra de temelie» a cooperării judiciare.”

- 5 Conform considerentului (7) al deciziei-cadru:

„Dat fiind faptul că obiectivul de a înlocui sistemul de extrădare multilateral întemeiat pe Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957 nu poate fi suficient realizat de statele membre acționând unilateral și, prin urmare, datorită dimensiunii și efectelor sale, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, Consiliul poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut de acest ultim articol, prezenta decizie-cadru nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.”

6 Potrivit considerentului (11) al deciziei-cadru:

„Mandatul european de arestare ar trebui să înlocuiască, în relațiile dintre statele membre, toate instrumentele anterioare privind extrădarea, inclusiv dispozițiile titlului III din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen cu privire la aceste aspecte.”

7 Articolul 1 din decizia-cadru, care a fost adoptată în temeiul articolului 31 alineatul (1) literele (a) și (b) UE și al articolului 34 alineatul (2) litera (b) UE, prevede următoarele:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

(3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.”

8 Articolul 2 din decizia-cadru prevede următoarele:

„(1) Un mandat european de arestare poate fi emis pentru fapte pedepsite de legea statului membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin douăsprezece luni sau, atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță, pentru condamnări pronunțate cu o durată de cel puțin patru luni.

(2) Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite acestea de dreptul statului membru emitent, duc la predarea pe baza unui mandat european de arestare, în condițiile prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei incriminări a faptei:

- apartenența la o organizație criminală;
- terorismul;
- traficul de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniție și materiale explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- spălarea produselor infracțiunii;
- falsificarea [de monedă], inclusiv falsificarea monedei euro;
- criminalitatea informatică;
- infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- omuciderea voluntară, loviturile și vătămrile corporale grave;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpirea, sechestrarea și luarea de ostateci;
- rasismul și xenofobia;
- jafurile organizate sau armate;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichitățile și operele de artă;
- înșelăciunea;

- racketul și extorcarea de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea de documente administrative și traficul de falsuri;
- falsificarea mijloacelor de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de aeronave și nave;
- sabotajul.

(3) Consiliul poate decide în orice moment, hotărând în unanimitate și după consultarea Parlamentului European, în condițiile prevăzute la articolul 39 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană, să adauge alte categorii de infracțiuni la lista inclusă la alineatul (2) din prezentul articol. Consiliul examinează, pornind de la raportul prezentat de Comisie, în temeiul articolului 34 alineatul (3), dacă această listă trebuie extinsă sau modificată.

(4) Pentru alte infracțiuni decât cele prevăzute la alineatul (2), predarea poate fi subordonată condiției ca faptele pentru care a fost emis mandatul european de arestare să constituie o infracțiune, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, oricare ar fi elementele constitutive sau calificarea acesteia.”

9 Articolul 31 din decizia-cadru prevede următoarele:

„(1) Fără a aduce atingere aplicării acestora în relațiile dintre statele membre și statele terțe, prezenta decizie-cadru înlocuiește, de la 1 ianuarie 2004, dispozițiile corespunzătoare ale următoarelor convenții aplicabile în materie de extrădare, în relațiile dintre statele membre:

- (a) Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957, Protocolul adițional al acesteia din 15 octombrie 1975, al doilea Protocol adițional al acesteia din 17 martie 1978 și Convenția europeană pentru reprimarea terorismului din 27 ianuarie 1977, în partea referitoare la extrădare;
  - (b) Acordul între cele douăsprezece state membre ale Comunităților Europene privind simplificarea și modernizarea modalităților de transmitere a cererilor de extrădare, din 26 mai 1989;
  - (c) Convenția privind procedura simplificată de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene, din 10 martie 1995;
  - (d) Convenția privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, din 27 septembrie 1996;
  - (e) titlul III capitolul 4 din Convenția de punere în aplicare din 19 iunie 1990 a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune.
- (2) Statele membre pot continua să aplice acordurile sau aranjamentele bilaterale sau multilaterale în vigoare la data adoptării prezentei decizii-cadru, în măsura în care acestea permit aprofundarea sau extinderea obiectivelor acesteia și contribuie la simplificarea sau facilitarea sporită a procedurilor de predare a persoanelor care fac obiectul unui mandat european de arestare.

Statele membre pot încheia acorduri sau aranjamente bilaterale sau multilaterale după data intrării în vigoare a prezentei decizii-cadru, în măsura în care acestea permit aprofundarea sau extinderea conținutului acesteia și contribuie la simplificarea sau facilitarea sporită a procedurilor de predare a persoanelor care fac obiectul unui mandat european de arestare, în special stabilind termene mai scurte decât cele fixate la articolul 17, extinzând lista infracțiunilor prevăzute la articolul 2 alineatul (2), limitând și mai mult motivele de refuz prevăzute la articolele 3 și 4 sau scăzând pragul prevăzut la articolul 2 alineatul (1) sau (2).

Acordurile și aranjamentele menționate la al doilea paragraf nu pot afecta în niciun fel relațiile cu statele membre care nu sunt părți la acestea.

Statele membre notifică Consiliului și Comisiei, în termen de trei luni de la data intrării în vigoare a prezentei decizii-cadru, acordurile sau aranjamentele existente prevăzute la primul paragraf pe care doresc să continue să le aplice.

De asemenea, statele membre notifică Consiliului și Comisiei orice acord sau aranjament nou prevăzut la al doilea paragraf în termen de trei luni de la data semnării acestora.

(3) În măsura în care convențiile sau acordurile prevăzute la alineatul (1) se aplică teritoriilor statelor membre sau unor teritorii pentru ale căror relații externe este responsabil un stat membru, cărora nu li se aplică prezenta decizie-cadru, aceste instrumente continuă să reglementeze relațiile existente între aceste teritorii și celelalte state membre.”

Acțiunea principală și întrebările preliminare

- 10 Din hotărârea de trimitere reiese că, prin cererea din 21 iunie 2004, Advocaten voor Wereld a introdus la Arbitragehof o acțiune având ca obiect anularea totală sau parțială a legii din 19 decembrie 2003, care transpune prevederile deciziei-cadru în dreptul intern belgian.
- 11 În sprijinul acțiunii sale, Advocaten voor de Wereld arată, printre altele, că decizia-cadru este lipsită de validitate, întrucât materia mandatului european de arestare ar fi trebuit reglementată printr-o convenție, iar nu printr-o decizie-cadru, din moment ce, în temeiul articolului 34 alineatul (2) litera (b) UE, deciziile-cadru nu pot fi adoptate decât în scopul „armonizării actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre”, ceea ce nu ar fi cazul în speță.

- 12 Advocaten voor de Wereld susține, în plus, că articolul 5 alineatul 2 din legea din 19 decembrie 2003, care transpune în dreptul intern belgian articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru, încalcă principiul egalității și al nediscriminării prin aceea că, pentru faptele pedepsibile menționate în această ultimă prevedere, în cazul executării unui mandat european de arestare, se derogă de la cerința dublei incriminări fără să existe o justificare obiectivă și rațională, în timp ce această cerință este menținută pentru alte infracțiuni.
- 13 Advocaten voor de Wereld pretinde de asemenea că legea din 19 decembrie 2003 nu îndeplinește nici condițiile impuse de principiul legalității în materie penală, prin aceea că nu enumeră infracțiuni având un conținut normativ suficient de clar și precis, ci numai categorii vagi de comportamente nedorite. Autoritatea judecătorească ce trebuie să decidă în ceea ce privește executarea unui mandat european de arestare ar dispune de informații insuficiente pentru a verifica efectiv dacă infracțiunile pentru care persoana cercetată este urmărită sau pentru care împotriva acesteia s-a pronunțat o pedeapsă intră într-una dintre categoriile prevăzute la articolul 5 alineatul 2 din legea menționată. Lipsa unei definiții clare și precise a infracțiunilor prevăzute de această dispoziție ar duce la aplicarea neuniformă a legii menționate de către diferitele autorități însărcinate cu executarea unui mandat european de arestare și, astfel, ar încălca de asemenea principiul egalității și al nediscriminării.
- 14 Arbitragehof arată că legea din 19 decembrie 2003 este urmarea directă a deciziei Consiliului de a reglementa materia mandatului european de arestare printr-o decizie-cadru. Obiecțiile formulate de către Advocaten voor de Wereld împotriva legii menționate sunt în egală măsură valabile în ceea ce privește decizia-cadru. Diferențele de interpretare între instanțele judecătorești cu privire la validitatea actelor comunitare și a legislației de transpunere a acestora în dreptul intern ar compromite unitatea ordinii juridice comunitare și ar aduce atingere principiului general al securității juridice.
- 15 Arbitragehof adaugă că, în temeiul articolului 35 alineatul (1) UE, numai Curtea este competentă pentru a hotărî, cu titlu preliminar, cu privire la validitatea deciziilor-cadru și că Regatul Belgiei a acceptat competența Curții în această materie, în conformitate cu alineatul (2) al aceluiași articol.

16 În aceste condiții, Arbitragehof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Decizia-cadru [...] este compatibilă cu articolul 34 alineatul (2) litera (b) din Tratatul [UE], conform căruia deciziile-cadru nu pot fi adoptate decât în scopul armonizării actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre?
- 2) Articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru [...], în măsura în care elimină verificarea cerinței dublei incriminări pentru infracțiunile care sunt prevăzute în acesta, este compatibil cu articolul 6 alineatul (2) din Tratatul [UE] și, mai exact, cu principiul legalității în materie penală și cu principiul egalității și al nediscriminării, garantate de această dispoziție?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

Cu privire la admisibilitate

- 17 Guvernul ceh susține că prima întrebare preliminară este inadmisibilă, întrucât aceasta ar obliga Curtea să examineze articolul 34 alineatul (2) litera (b) UE, care este o dispoziție de drept primar ce nu este supusă controlului acesteia.
- 18 Această argumentare nu este întemeiată. Într-adevăr, conform articolului 35 alineatul (1) UE, Curtea este competentă, sub rezerva condițiilor definite la acel articol, să hotărască cu titlu preliminar cu privire la interpretarea și la validitatea, printre altele, a deciziilor-cadru, ceea ce presupune în mod necesar ca aceasta să poată, chiar și în lipsa unei competențe exprese în acest sens, să fie pusă în situația de a interpreta dispoziții ale dreptului primar, precum articolul 34 alineatul (2) litera (b) UE, atunci când, ca și în acțiunea principală, este chemată să aprecieze dacă decizia-cadru a fost adoptată în mod legal în temeiul acestei din urmă dispoziții.

- 19 Potrivit guvernului ceh, prima întrebare preliminară este de asemenea inadmisibilă în măsura în care decizia de trimitere nu indică în mod clar motivele pertinente care ar justifica constatarea nevalidității deciziei-cadru. În consecință, acestui guvern i-ar fi fost imposibil să prezinte observații utile cu privire la această întrebare. Mai exact, în măsura în care *Advocaten voor de Wereld* ar susține că decizia-cadru nu a avut ca rezultat o armonizare a actelor cu putere de lege ale statelor membre, aceasta ar fi trebuit să argumenteze această afirmație, iar *Arbitragehof* ar fi trebuit să menționeze argumentele în decizia de trimitere.
- 20 Trebuie amintit că informațiile furnizate în deciziile de trimitere sunt destinate nu numai să permită Curții să dea răspunsuri utile, ci și să ofere guvernelor statelor membre, precum și celorlalte părți interesate posibilitatea de a prezenta observații conform articolului 23 din Statutul Curții de Justiție (a se vedea în special ordonanța din 2 martie 1999, *Colonia Versicherung și alții*, C-422/98, Rec., p. I-1279, punctul 5).
- 21 În acțiunea principală, decizia de trimitere conține suficiente informații pentru a răspunde acestor cerințe. Într-adevăr, astfel cum s-a arătat la punctul 11 din prezenta hotărâre, din decizia de trimitere reiese că *Advocaten voor de Wereld* susține teza potrivit căreia materia mandatului european de arestare ar fi trebuit reglementată printr-o convenție, iar nu printr-o decizie-cadru, în condițiile în care, în temeiul articolului 34 alineatul (2) litera (b) UE, deciziile-cadru nu pot fi adoptate decât în scopul „armonizării actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre”, ceea ce nu s-ar întâmpla în speță.
- 22 Asemenea informații sunt suficiente nu numai pentru a permite Curții să dea un răspuns util, ci și pentru a asigura posibilitatea pe care o au părțile în cauză, statele membre, Consiliul și Comisia de a prezenta observații conform articolului 23 din Statutul Curții de Justiție, astfel cum o dovedesc și observațiile depuse de către toate părțile care au intervenit în prezenta cauză, inclusiv cele prezentate de guvernul ceh.

23 Prin urmare, prima întrebare preliminară este admisibilă.

Cu privire la fond

- 24 Advocaten voor de Wereld susține, spre deosebire de toate celelalte părți care au prezentat observații în cadrul prezentei proceduri, că materia mandatului european de arestare ar fi trebuit reglementată, conform articolului 34 alineatul (2) litera (d) UE, printr-o convenție.
- 25 Într-adevăr, pe de o parte, decizia-cadru nu ar fi putut fi adoptată în mod valabil în scopul armonizării actelor cu putere de lege și a normelor administrative, astfel cum se prevede la articolul 34 alineatul (2) litera (b) UE, în măsura în care Consiliul nu ar fi abilitat să adopte decizii-cadru decât pentru armonizarea progresivă a normelor de drept penal și numai în cazurile prevăzute la articolul 29 al doilea paragraf a treia liniuță UE și la articolul 31 alineatul (1) litera (e) UE. Pentru celelalte acțiuni comune în domeniul cooperării judiciare în materie penală, Consiliul ar trebui să recurgă la convenții, în temeiul articolului 34 alineatul (2) litera (d) UE.
- 26 Pe de altă parte, în temeiul articolului 31 din decizia-cadru, aceasta ar înlocui, începând cu 1 ianuarie 2004, dreptul convențional aplicabil în materia extrădării în relațiile dintre statele membre. Or, numai un act de aceeași natură, și anume o convenție în sensul articolului 34 alineatul (2) litera (d) UE, ar putea să deroge în mod valabil de la dreptul convențional în vigoare.
- 27 Această argumentare nu poate avea câștig de cauză.
- 28 Astfel cum reiese în special de la articolul 1 alineatele (1) și (2) din decizia-cadru și din considerentele (5), (8) și (11) ale acesteia, decizia-cadru are ca obiect înlocuirea sistemului multilateral de extrădare între statele membre cu un sistem de predare între autoritățile judiciare a persoanelor condamnate sau bănuite, în scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, bazat pe principiul recunoașterii reciproce.

- 29 Recunoașterea reciprocă a mandatelor de arestare emise în diferitele state membre conform dreptului statului emitent respectiv necesită armonizarea actelor cu putere de lege și a normelor administrative referitoare la cooperarea judiciară în materie penală și, mai exact, a normelor privind condițiile, procedurile și efectele predării între autoritățile naționale.
- 30 Tocmai acesta este obiectul deciziei-cadru în ceea ce privește, printre altele, normele privind categoriile de infracțiuni enumerate pentru care nu există o verificare a dublei incriminări [articolul 2 alineatul (2)], motivele de neexecutare obligatorie sau facultativă a unui mandat european de arestare (articolele 3 și 4), conținutul și forma acestuia din urmă (articolul 8), transmiterea unui astfel de mandat și procedura de transmitere (articolele 9 și 10), garanțiile minimale care trebuie acordate persoanei căutate sau arestate (articolele 11-14), termenele și procedurile pentru decizia de executare a mandatului menționat (articolul 17) și termenele pentru predarea persoanei căutate (articolul 23).
- 31 Temeiul juridic al deciziei-cadru este articolul 31 alineatul (1) literele (a) și (b) UE, care prevede că acțiunea comună în domeniul cooperării judiciare în materie penală vizează, printre altele, facilitarea și accelerarea cooperării judiciare în materie de procedură și executare a deciziilor, precum și facilitarea extrădării între statele membre.
- 32 Contrar celor susținute de *Advocaten voor de Wereld*, nimic nu permite să se concluzioneze că armonizarea actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre prin adoptarea de decizii-cadru în temeiul articolului 34 alineatul (2) litera (b) UE nu ar viza decât normele de drept penal ale acestora din urmă menționate la articolul 31 alineatul (1) litera (e) UE, și anume cele referitoare la elementele constitutive ale infracțiunilor și la sancțiunile aplicabile în domeniile prevăzute în această din urmă dispoziție.

- 33 În temeiul articolului 2 primul paragraf a patra liniuță UE, dezvoltarea unui spațiu de libertate, securitate și justiție figurează printre obiectivele urmărite de Uniune, iar articolul 29 primul paragraf UE prevede că, pentru a oferi cetățenilor un nivel ridicat de protecție într-un astfel de spațiu, este elaborată o acțiune comună a statelor membre, în special în domeniul cooperării judiciare în materie penală. Conform celui de al doilea paragraf a treia liniuță al aceluiași articol, la realizarea acestui obiectiv contribuie și „o cooperare mai strânsă între autoritățile judiciare și alte autorități competente ale statelor membre, [...], în conformitate cu articolele 31 [UE] și 32 [UE]”.
- 34 Totuși, articolul 31 alineatul (1) literele (a) și (b) UE nu conține nicio indicație cu privire la instrumentele juridice care trebuie folosite în acest scop.
- 35 Pe de altă parte, conform articolul 34 alineatul (2) UE, care este redactat în termeni generali, Consiliul „ia măsuri și favorizează cooperarea cu scopul de a contribui la realizarea obiectivelor Uniunii”, iar „[î]n acest scop”, este împuternicit să adopte diferite tipuri de acte, enumerate la literele (a) și (d) ale alineatului (2) amintit, printre care se numără deciziile-cadru și convențiile.
- 36 În plus, nici articolul 34 alineatul (2) UE și nici vreo altă dispoziție din titlul VI din Tratatul UE nu fac vreo distincție în ceea ce privește tipurile de acte care pot fi adoptate în funcție de materia care face obiectul acțiunii comune în domeniul cooperării penale.
- 37 Articolul 34 alineatul (2) UE nu stabilește nici vreo ordine de prioritate între diferitele instrumente care sunt enumerate în această dispoziție, astfel încât nu este exclus ca, pentru reglementarea unei anumite materii, alegerea între diferitele instrumente să aparțină Consiliului, sub rezerva limitelor impuse prin natura instrumentului ales.
- 38 În aceste condiții, articolul 34 alineatul (2) UE, în măsura în care enumeră și definește, în termeni generali, diferitele tipuri de instrumente juridice care pot fi utilizate pentru „realizarea obiectivelor Uniunii” prevăzute în titlul VI din Tratatul UE, nu ar putea fi interpretat în sensul că ar exclude ca armonizarea actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre, prin adoptarea unei decizii-cadru în temeiul literei (b) a alineatului (2) menționat, să poată avea ca obiect și alte domenii decât cele menționate la articolul 31 alineatul (1) litera (e) UE și, în particular, materia mandatului european de arestare.

- 39 Interpretarea potrivit căreia armonizarea actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre prin adoptarea de decizii-cadru nu este permisă numai în domeniile prevăzute la articolul 31 alineatul (1) litera (e) UE este confirmată de litera (c) a aceluiași alineat, care prevede că acțiunea comună presupune de asemenea „asigurarea compatibilității normelor aplicabile în statele membre, în măsura necesară îmbunătățirii acestei cooperării [judiciare în materie penală]”, fără a distinge între diferitele tipuri de acte care pot fi utilizate în scopul armonizării acestor reglementări.
- 40 În speță, în măsura în care articolul 34 alineatul (2) litera (c) UE exclude posibilitatea pentru Consiliu de a recurge la o decizie pentru a realiza armonizarea actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre, iar instrumentul juridic al poziției comune, în sensul literei (a) a alineatului (2) menționat, trebuie să se limiteze la definirea abordării de către Uniune a unei chestiuni determinate, se pune atunci întrebarea dacă, contrar celor susținute de *Advocaten voor de Wereld*, Consiliul putea să reglementeze în mod valabil materia mandatului european de arestare printr-o decizie-cadru mai degrabă decât printr-o convenție conform articolului 34 alineatul (2) litera (d) UE.
- 41 Dacă este adevărat că mandatul european de arestare ar fi putut în egală măsură să facă obiectul unei convenții, ține de puterea de apreciere a Consiliului să dea întâietate instrumentului juridic al deciziei-cadru atunci când, ca și în speța de față, sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unui astfel de act.
- 42 Această concluzie nu este infirmată de împrejurarea că, potrivit articolului 31 alineatul (1) din decizia-cadru, aceasta înlocuiește începând de la 1 ianuarie 2004, numai în relațiile dintre statele membre, dispozițiile corespunzătoare ale convențiilor anterioare în materie de extrădare care sunt enumerate în această dispoziție. Orice altă interpretare, care nu își are temeiul nici în articolul 34 alineatul (2) UE și nici în vreo altă prevedere a Tratatului UE, ar risca să priveze de esența efectului său util posibilitatea recunoscută Consiliului de a adopta decizii-cadru în domenii reglementate anterior prin convenții internaționale.

- 43 Rezultă din aceasta că decizia-cadru nu a fost adoptată cu încălcarea articolului 34 alineatul (2) litera (b) UE.

Cu privire la a doua întrebare

- 44 Advocaten voor de Wereld susține, contrar tuturor celorlalte părți care au depus observații în cadrul prezentei proceduri, că articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru, întrucât elimină verificarea dublei incriminări pentru infracțiunile care sunt menționate în această dispoziție, este contrar principiului egalității și al nediscriminării, precum și principiului legalității în materie penală.
- 45 Trebuie arătat mai întâi că, în temeiul articolului 6 UE, Uniunea se întemeiază pe principiul statului de drept și respectă drepturile fundamentale, astfel cum acestea sunt garantate de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, și astfel cum rezultă din tradițiile constituționale comune statelor membre, ca principii generale de drept comunitar. Rezultă din aceasta că instituțiile sunt supuse controlului conformității actelor lor cu tratatele și cu principiile generale de drept, asemenea statelor membre atunci când acestea pun în aplicare dreptul Uniunii (a se vedea în special hotărârile din 27 februarie 2007, Gestoras Pro Amnistía și alții/Consiliul, C-354/04 P, Rep., p. I-1579, punctul 51, și Segi și alții/Consiliul, C-355/04 P, Rep., p. I-1657, punctul 51).
- 46 Este cert că printre aceste principii se numără atât principiul legalității incriminării și a pedepsei, cât și principiul egalității și al nediscriminării, care au fost de asemenea reafirmate la articolele 49, 20 și, respectiv, 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la 7 decembrie 2000 la Nisa (JO C 364, p.1).
- 47 Prin urmare, este de competența Curții să verifice validitatea deciziilor-cadru în raport cu principiile menționate.

Cu privire la principiul legalității incriminării și a pedepsei

- 48 Potrivit *Advocaten voor de Wereld*, lista cuprinzând peste treizeci de infracțiuni pentru care condiția tradițională a dublei incriminări este eliminată atunci când statul membru emitent le pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani este într-atât de neclară încât încalcă sau cel puțin poate încălca principiul legalității în materie penală. Infracțiunile prevăzute în această listă nu ar fi însoțite de definiția lor legală, ci ar reprezenta categorii foarte vag definite de comportamente nedorite. Persoana privată de libertate prin executarea unui mandat european de arestare fără verificarea dublei incriminări nu ar beneficia de garanția potrivit căreia legea penală trebuie să îndeplinească cerințele de precizie, de claritate și de previzibilitate care să permită fiecărei persoane să știe, la momentul săvârșirii faptei, dacă aceasta constituie sau nu o infracțiune și aceasta spre deosebire de cei care sunt privați de libertate în lipsa unui mandat european de arestare.
- 49 Trebuie amintit că principiul legalității incriminării și a pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), care face parte din principiile generale ale dreptului aflate la baza tradițiilor constituționale comune statelor membre, a fost consacrat în egală măsură prin diferite tratate internaționale, în special prin articolul 7 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea în acest sens în special hotărârea din 12 decembrie 1996, X, C-74/95, Rec., p. I-6609, punctul 25, și hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctele 215-219).
- 50 Acest principiu presupune ca legea să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele pentru acestea. Această condiție este îndeplinită atunci când justițiabilul poate ști, plecând de la textul dispoziției pertinente și, dacă este cazul, cu ajutorul interpretării care este dată acestui text de către instanțe, care sunt acțiunile și omisiunile care angajează răspunderea sa penală (a se vedea în special Curtea Europeană a Drepturilor Omului, hotărârea Coëme și alții împotriva Belgiei din 22 iunie 2000, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000-VII, § 145).
- 51 Conform articolului 2 alineatul (2) din decizia-cadru, infracțiunile enumerate în această dispoziție, „în cazul în care sunt pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite acestea de dreptul statului membru emitent”, duc la predarea pe baza unui mandat european de arestare fără verificarea dublei incriminări a faptei.

- 52 Prin urmare, chiar dacă, în scopul punerii în aplicare a deciziei-cadru, statele membre preiau textual enumerarea categoriilor de infracțiuni prevăzută la articolul 2 alineatul (2) din aceasta, definiția propriu-zisă a acestor infracțiuni și pedepsele aplicabile sunt cele prevăzute de dreptul „statului membru emitent”. Decizia-cadru nu urmărește armonizarea infracțiunilor respective în ceea ce privește elementele lor constitutive sau pedepsele prevăzute pentru acestea.
- 53 Prin urmare, dacă articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru elimină verificarea dublei incriminări pentru categoriile de infracțiuni prevăzute în această dispoziție, definirea acestora și a pedepselor aplicabile continuă să fie reglementată de dreptul statului membru emitent, care, cum se prevede, de altfel, la articolul 1 alineatul (3) din aceeași decizie-cadru, trebuie să respecte drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate la articolul 6 UE, și, în consecință, principiul legalității incriminării și a pedepsei.
- 54 Rezultă din aceasta că articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru, în măsura în care elimină verificarea dublei incriminări pentru infracțiunile menționate în această dispoziție, nu este lipsit de validitate ca urmare a unei încălcări a principiului legalității incriminării și a pedepsei.

Cu privire la principiul egalității și al nediscriminării

- 55 Potrivit *Advocaten voor de Wereld*, principiul egalității și al nediscriminării este încălcat de decizia-cadru în măsura în care, pentru infracțiunile care nu sunt prevăzute la articolul 2 alineatul (2) din aceasta, predarea poate fi supusă condiției ca faptele pentru care a fost emis mandatul european de arestare să constituie o infracțiune conform dreptului statului membru de executare. Această distincție nu ar fi justificată în mod obiectiv. Eliminarea verificării dublei incriminări ar fi cu atât mai criticabilă cu cât nicio definiție detaliată a faptelor pentru care este solicitată predarea nu figurează în decizia-cadru. Regimul instituit de aceasta din urmă ar duce la o diferență nejustificată de tratament între justițiabili, după cum faptele incriminate au fost săvârșite în statul membru de executare sau în afara acestui stat. Aceiași justițiabili ar fi, prin urmare, judecați în mod diferit în ceea ce privește privarea lor de libertate, fără ca acest lucru să fie justificat.

- 56 Trebuie arătat că principiul egalității și al nediscriminării impune ca situații comparabile să nu fie tratate într-un mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același fel, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea în special hotărârea din 26 octombrie 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun, C-248/04, Rec., p. I-10211, punctul 72 și jurisprudența citată).
- 57 În ceea ce privește, pe de o parte, alegerea celor 32 de categorii de infracțiuni enumerate la articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru, Consiliul a putut aprecia, conform principiului recunoașterii reciproce și având în vedere nivelul ridicat de încredere și de solidaritate între statele membre, că, fie datorită naturii lor, fie datorită pedepsei maxime de cel puțin trei ani prevăzute, categoriile de infracțiuni respective fac parte dintre cele pentru care gravitatea atingerii aduse ordinii și siguranței publice justifică eliminarea verificării dublei incriminări.
- 58 Prin urmare, chiar presupunând că situația persoanelor bănuite de comiterea unor infracțiuni cuprinse în lista prevăzută la articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru sau condamnate pentru săvârșirea unor astfel de infracțiuni este comparabilă cu aceea a persoanelor bănuite că au comis sau condamnate pentru comiterea altor infracțiuni decât cele enumerate în această dispoziție, distincția este, în orice caz, justificată în mod obiectiv.
- 59 În ceea ce privește, pe de altă parte, faptul că lipsa de precizie în definirea categoriilor de infracțiuni în discuție ar risca să aibă ca rezultat o aplicare contradictorie a deciziei-cadru în diferitele ordini juridice naționale, este suficient să se arate că obiectul acesteia nu este să armonizeze dreptul penal material al statelor membre și că nicio dispoziție din titlul VI din Tratatul UE, ale cărui articole 34 și 31 au fost desemnate ca fiind temeiul juridic al acestei decizii-cadru, nu condiționează aplicarea mandatului european de arestare de armonizarea legislațiilor penale ale statelor membre în materia respectivelor infracțiuni (a se vedea, prin analogie, în special hotărârea din 11 februarie 2003, Gözütok și Brügge, C-187/01 și C-385/01, Rec., p. I-1345, punctul 32, precum și hotărârea din 28 septembrie 2006, Gasparini și alții, C-467/04, Rec., p. I-9199, punctul 29).

- 60 Rezultă din aceasta că articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru, în măsura în care elimină verificarea dublei incriminări pentru infracțiunile menționate în această dispoziție, nu este lipsit de validitate ca urmare a unei încălcări a articolului 6 alineatul (2) UE și, mai exact, a principiilor legalității incriminării și a pedepsei, precum și egalității și nediscriminării.
- 61 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, trebuie să se răspundă că examinarea întrebărilor adresate nu a relevat niciun element de natură să afecteze validitatea deciziei-cadru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 62 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Examinarea întrebărilor adresate nu a relevat niciun element de natură să afecteze validitatea Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre.

Semnături

ANEXĂ VII

HOTĂRĂRI ALE UNOR CURȚI SUPREME (în rezumat)

Portugalia

- o cerere provenind din partea Spaniei privind predarea unui cetățean portughez. MEA a fost emis în vederea executării unei pedepse cu închisoarea de trei ani.

Printr-o hotărâre a Curții de Apel Évora, cetățeanul portughez a fost predat în vederea executării pedepsei. Procurorul a atacat hotărârea cu recurs, în temeiul articolului 4 alineatul (6) din decizia-cadru, invocând lipsa de reciprocitate din partea Spaniei (a se vedea articolul 12 alineatul (2) litera (f) din Legea 3/2003 din 14 martie).

Deși a recunoscut că în conformitate cu jurisprudența instanțelor spaniole s-ar fi adoptat o altă poziție într-o situație similară, Curtea Supremă a hotărât, în temeiul articolului 33 alineatul (5) din Constituția Republicii Portugheze, că lipsa reciprocității nu reprezintă un obstacol în calea cooperării în cadrul Uniunii Europene și ca urmare a decis să predea cetățeanul portughez instanței spaniole adecvate, în vederea executării pedepsei.

- Pârâtul a atacat hotărârea Curții de Apel Lisabona, care a permis predarea sa către autoritățile spaniole, invocând faptul că nu a depus memoriul în apărare și faptul hotărârea instanței de pronunțare nu fusese adusă la cunoștința instanței de executare.

La fel ca și Curtea Supremă, Curtea Constituțională a hotărât că un memoriu în apărare este obligatoriu numai în cazul unei audieri orale, nefiind cazul în speță, și că hotărârea instanței de pronunțare fusese adusă la cunoștința instanței de executare. Hotărârea a fost pur și simplu în defavoarea pârâtului și, în mod natural, acest lucru nu a fost pe placul acestuia.

- **Pârâtul a atacat hotărârea Curții de Apel Lisabona prin care acesta fusese predat autorităților belgiene, în temeiul faptului că, în primul rând, hotărârea respectivă era invalidă deoarece formularul fusese reformulat și completat de câteva ori, capetele de acuzare devenind astfel neclare, și, în al doilea rând, că existau motive de a refuza executarea MEA.**

Curtea Supremă a hotărât că:

1. Curtea de Apel a solicitat într-adevăr informații suplimentare privind faptele speței pentru a putea determina tipul de infracțiune implicat și pentru a hotărî că, întrucât infracțiunea făcea parte dintre cele prevăzute la articolul 2, verificarea dublei incriminări nu era necesară.
2. În ceea ce privește motivele de refuz (al executării) invocate de pârât, niciunul dintre elementele prezentate de instanța de pronunțare în legătură cu cetățenia pârâtului, locul în care acțiunea a avut loc sau natura acesteia nu este întemeiat pentru a fi examinat ca motiv de neexecutare, ceea ce oricum este opțional. Astfel, hotărârea de predare a Curții de Apel Lisabona a fost confirmată.

Cipru

La 7 noiembrie 2005, Curtea Supremă din Cipru a adoptat o hotărâre semnificativă privind punerea în aplicare și executarea Deciziei-cadru privind mandatul european de arestare.

Curtea Supremă a Republicii Cipru a confirmat hotărârea unei instanțe teritoriale, care fusese atacată de procuror și care arăta că arestarea unui cetățean cipriot și predarea acestuia către autoritățile Regatului Unit în temeiul unui mandat european de arestare nu pot fi executate, întrucât actul legislativ național care transpune decizia-cadru în ordinea juridică națională este neconstituțional. Constituția Ciprului interzice extrădarea cetățenilor ciprioți către orice altă țară.

Principalele două argumente înaintate de procuror în cadrul căii de atac, și anume că procedura prevăzută de mandatul european de arestare nu este identică cu procedura de extrădare și că, în orice caz, principiul supremației dreptului comunitar asupra legislației naționale a statelor membre ar trebui să se aplice *mutatis mutandis* și în privința legislației Uniunii Europene, au fost respinse de Curte pe baza următorului raționament:

- a. deși natura mandatului european de arestare a fost discutată, în principal prin trimiteri la hotărârea Curții Supreme poloneze în materie, Curtea a hotărât că, indiferent de natura sa și indiferent dacă determină extrădarea sau nu, nu există un temei juridic adecvat în cadrul Constituției care să justifice arestarea unui cetățean cipriot în scopul predării acestuia către autoritățile judiciare competente ale unui alt stat membru, pe baza unui mandat european de arestare. Motivele care justifică arestarea unei persoane sunt enumerate exhaustiv în cadrul Constituției și niciunul dintre acestea nu poate fi interpretat ca permițând arestarea și predarea cetățenilor ciprioți către un alt stat membru. Ca urmare, Curtea nu a putut interpreta legislația națională în conformitate cu dreptul Uniunii Europene.
- b. Deciziile-cadru adoptate în temeiul articolului 34 din Tratatul privind Uniunea Europeană nu au efect direct. Rezultatele avute în vedere care au forță obligatorie pentru statele membre, pot fi atinse numai prin transpunere „prin procedurile legitime adecvate existente în fiecare stat membru”. Conform Curții, acest lucru nu a fost făcut în Cipru, întrucât dispozițiile legislației relevante de transpunere a Deciziei-cadru privind mandatul european de arestare încalcă dispozițiile Constituției. Prin această hotărâre Curtea a arătat, chiar dacă nu în mod explicit, că deciziile-cadru nu primează asupra Constituției.

Ca urmare a hotărârii Curții Supreme și având în vedere consecințele acesteia în privința îndeplinirii de către Republica Cipru a obligațiilor care decurg din Tratatul privind Uniunea Europeană, guvernul a decis să înainteze Camerei Reprezentanților o propunere de modificare a Constituției.

Între timp, până la modificarea Constituției, autoritățile cipriote competente nu vor putea executa niciun mandat european de arestare emis de autoritățile competente ale altor state membre împotriva cetățenilor ciprioți.

În *Cipru*, printr-o hotărâre din 7 noiembrie 2005, Curtea Supremă a Ciprului a declarat legea de transpunere a MEA ca fiind contrară Constituției cipriote. O modificare a intrat în vigoare la 28 iulie 2006; cu toate acestea, noul articol 11 astfel modificat introduce o limită temporală pentru posibilitatea de predare a cetățenilor naționali, deoarece aceasta nu este posibilă decât pentru acte comise după data aderării Ciprului la Uniune, și anume după 1 mai 2004.

Franta

- Emiterea unui mandat european de arestare pentru fapte comise înainte și după 1 noiembrie 1993

Prin hotărârea nr. 5233 pronunțată la 21 septembrie 2004, Curtea Supremă de Apel, secția penală, a arătat că un mandat european de arestare poate fi executat în cazul în care cererea de predare în vederea executării unei pedepse privative de libertate se referă la o faptă comisă după 1 noiembrie 1993.

- Fapte comise în parte în Franța

Prin hotărârea nr. 4351 din 8 iulie 2004, Curtea Supremă de Apel, secția penală, a arătat că în cazul în care o parte din fapte sunt comise pe teritoriul Franței, aceasta reprezintă o justificare pentru a refuza predarea.

- Instanțele sunt obligate să verifice în mod sistematic dacă pedeapsa poate fi executată în Franța (articolul 695-24-2° din Codul de procedură penală)?

Prin hotărârea nr. 4540 pronunțată la 5 august 2004, Curtea Supremă de Apel, secția penală, a arătat că secția care trebuie să efectueze o cercetare judecătorească și care trebuie să hotărască cu privire la predarea unei persoane care intră sub incidența unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse, nu este obligată să verifice dacă pedeapsa poate fi executată pe teritoriul național.

- **Predarea pentru fapte care nu sunt susceptibile de pedeapsă în conformitate cu legislația franceză**

Prin hotărârea nr. 4540 pronunțată la 5 august 2004, Curtea Supremă de Apel, secția penală, a arătat că secția care trebuie să efectueze o cercetare judecătorească, nu poate pronunța un ordin valid de predare a unui cetățean francez care intră sub incidența unui mandat de arestare european, pentru fapte care nu reprezintă infracțiuni în conformitate cu legislația franceză.

- **Natura mandatului european de arestare**

Prin hotărârea nr. 4630, pronunțată la 5 august 2004, Curtea Supremă de Apel, secția penală, a arătat că procedura mandatului european de arestare și normele de punere în aplicare a acestuia nu reprezintă acte legislative de executare și punere în aplicare a pedepselor în sensul articolului 112-2-3° din Codul penal, și ca urmare, în conformitate cu articolul 32 din decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002, se aplică faptelor comise după 1 noiembrie 1993 (a se vedea în același sens hotărârea nr. 6578 a secției penale din 23 noiembrie 2004).

- **Semnificația termenului de șase zile pentru primirea unui mandat european de arestare**

Prin hotărârea nr. 4785 pronunțată la 1 septembrie 2004, Curtea Supremă de Apel, secția penală, a arătat că termenul de șase zile pentru primirea mandatului european de arestare în original sau în copie existent în legislația franceză nu este prevăzut sub sancțiunea nulității. Nu a fost soluționată încă problema privind faptul dacă nerespectarea respectivului termen reprezintă sau nu o justificare pentru eliberarea persoanei.

- **Validitatea unui mandat european de arestare emis ulterior unei alerte Schengen pe baza căreia a fost arestată persoana**

Prin hotărârea nr. 5548 pronunțată la 5 octombrie 2004, Curtea Supremă de Apel, secția penală, a arătat că secția care trebuie să efectueze o cercetare judecătorească și care refuză predarea unei persoane arestate ulterior emiterii unei alerte în cadrul sistemului Schengen privind un mandat internațional de arestare, pe motivul că emiterea mandatului european de arestare a fost ulterioară alertei, nu oferă un temei juridic pentru hotărârea sa (a se vedea în același sens hotărârea nr. 00742 a secției penale din 1 februarie 2005).

- **Natura hotărârilor unei secții care trebuie să efectueze o cercetare judecătorească ulterior pronunțării unei hotărâri de predare (articolul 695-46 din Codul de procedură penală).**

Prin hotărârea nr. 5834 pronunțată la 13 octombrie 2004, Curtea Supremă de Apel, secția penală, a arătat că, în momentul în care este sesizată cu privire la o cerere de autorizare a urmăririi penale pentru alte infracțiuni decât cele pe care se întemeiază predarea și comise anterior acesteia, hotărârea secției care trebuie să efectueze o cercetare judecătorească nu este supusă unei căi de atac (a se vedea în același sens hotărârea nr. 7034 a secției penale din 14 decembrie 2004).

- **Predarea temporară și lipsa unei măsuri de siguranță privative de libertate (articolul 695-39 din Codul de procedură penală).**

În hotărârea nr. 7071 din 13 octombrie 2004, Curtea Supremă de Apel, secția penală, a arătat că articolul 695-39 din Codul de procedură penală nu supune hotărârea de predare temporară a unei persoane căutate și urmărite în Franța condiției absenței unei măsuri de siguranță privative de libertate destinate respectivei persoane.

- **Predarea unei persoane condamnate la executarea unei măsuri de siguranță privative de libertate (articolul 695-12 din Codul de procedură penală).**

Prin hotărârea nr. 3197 pronunțată la 25 mai 2005, Curtea Supremă de Apel, secția penală, a arătat că predarea unei persoane condamnate la executarea unei măsuri de siguranță privative de libertate, în speță o internare psihiatrică care trebuie reevaluată la fiecare șase luni, este conformă cu dispozițiile articolelor de la 695-11 la 695-24 din Codul de procedură penală, întrucât durata măsurii de siguranță privative de libertate impuse este mai mare decât pedeapsa privativă de libertate de patru luni.

ANEXA VIII

FORMULAR STANDARD PRIVIND DECIZIA MEA

Prezentul formular nu înlocuiește decizia de predare care trebuie transmisă în conformitate cu articolul 22 din Decizia-cadru 2002/584/JAI și nici, unde este cazul și se solicită astfel de către autoritatea emitentă, textul integral al deciziei judiciare privind mandatul european de arestare.

I.-IDENTIFICAREA MEA				
REFERINȚA DE EMITERE.:		REFERINȚA DE EXECUTARE:		REFERINȚA SIS:
AUTORITATEA EMITENTĂ:		DATA ELIBERĂRII:		
AUTORITATEA DE EXECUTARE:		PERSOANA CĂUTATĂ		
CETĂȚENIA PERSOANEI				
II.-DECIZIA FINALĂ PRIVIND MEA				
REFERINȚA AUTORITĂȚII, HORĂRĂREA JUDECĂTOREASCĂ SAU DECIZIA nr.			DIN DATA	
-A- ☐ EXECUTATĂ:				
CONSIMȚĂMÂNTUL PERSOANEI CĂUTATE (articolul 13 din Decizia-cadru privind MEA)	☐ DA ☐ NU	RENUNȚAREA LA PRINCIPIUL SPECIALITĂȚII [articolul 13 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA]	☐ DA ☐ NU	ÎN CAZ DE PREDARE PARȚIALĂ, VĂ RUGĂM SĂ PRECIZAȚI PENTRU CE INFRAȚIUNI NU SE ACCEPȚĂ MEA:
PERIOADA DE DETENȚIE ÎN AȘTEPTAREA PREDĂRII ÎN STATUL MEMBRU DE EXECUTARE (articolul 26 din Decizia-cadru privind MEA)	☐ DETENȚIA ☐ NU EXISTĂ	ÎNCEPE LA (DATA/ ORA ARESTĂRII):	JUDECATA IN ABSENTIA (articolul 4a din Decizia-cadru privind MEA)	☐ DA ☐ NU
		SE TERMINĂ LA (DATA/ORĂ PREDĂRII): 1		

¹ Prezenta notă de subsol este reprodusă în formular: „Această dată urmează să fie completată atunci când este pusă la dispoziție de autoritatea de predare. Aceasta poate fi, de asemenea, completată de autoritatea de primire.”

<p style="text-align: center;">GARANȚII (articolul 5 din Decizia-cadru privind MEA)</p>	☐ REEXAMINAREA PEDEPSEI CU ÎNCHISOAREA PE VIAȚĂ [articolul 5 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA]	<p style="text-align: center;">AMÂNAT [articolul 24 alineatul (1) din Decizia- cadru privind MEA]</p>	☐ SPRE URMĂRIRE ÎN STATUL MEMBRU DE EXECUTARE	<p style="text-align: center;">DURATA TOTALĂ A SENTINȚEI PRONUNȚATE</p>
	☐ RETURNAREA RESORTISANȚILOR SAU A REZIDENȚILOR DIN STATUL MEMBRU DE EXECUTARE [articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA]		☐ DA	
			☐ NU	
PREDAREA TEMPORARĂ		☐ NU ☐ DA PÂNĂ LA (DATA) [articolul 24 alineatul (2) din Decizia- cadru privind MEA]		
1.1.1. MOTIVE OBLIGATORII DE REFUZ:		1.1.2. MOTIVE ÎN TEMEIUL LEGISLAȚIE NAȚIONALE:		
☐ AUTORITATEA DE LUCRU JUDECAT [articolul 3 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA] ☐ PERSOANA ESTE MINORĂ [articolul 3 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA] ☐ AMNISTIE [articolul 3 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA]		☐ PRECIZATI:		
III.- OBSERVAȚII:				

Locul, data și semnătura autorității competente din statul membru de executare
CĂTRE AUTORITATEA COMPETENTĂ DIN STATUL MEMBRU EMITENT

_____